

Situace: Seznámení Kelema se Sillion v citadele.

Představuju si prince, jak jen sedí, nez doctě, je totalně bledý, pak se na ni zadívá. "Vy... příkaz mého otce... to je..." ani si nevsimne, že mu ten dopis vypadl z rukou.

Galllety ho zvedne, přečte si ho

Princ se konečně trochu sebere "To je přece absurdní!"

"Chápu, že jsi překvapen, drahý."

On se otrese nad tím oslovením. "Vůbec vás neznám!" A když by se to nezmenilo!

"To se změní. Neměj strach, nejsem příznivcem formálních sňatků, rozhodně nezůstaneme v platonické rovině," pohladí ho drápy po tváři, CÍTÍ to.

Ucukne před ní. Bohové! "To ne!"

"Ale ano, drahý, nemusíš děkovat. Vypadáš nějak bledý – Mio!" štěkne.

Za jedním ze závěsů se otevrou diskrétní dveře a objeví se mladá holka, vypadá dost spoře oblečená, na krku má kovový obojek s okem. Dívá se k zemi. "Ano, paní?"

"Přines něco k pití, MŮJ manžel se necítí dobře!" slovo "můj" patrně zdůrazní.

"Ano, paní!" hlesne služka a rychle přenesení pohár s čímsi narudlým. Když se otáčí, vidí prince, že má pěkně zbičovaná záda.

Ten zavře oči, tohle je prostě moc, třeba se mu to jen zda...

"No, tak drahý!" ucítí dotek na tváři. "Vypij to, bude ti lépe!"

On znovu uhne. Cichne k tomu poháru, pokud to není krev, obrátí to do sebe.

Chutná to jako hořící kyselina, tohle ještě nepil.

"Vino z dračí krve, drahý. Osvěžující, že?"

On jen zalape po dechu, na pár vteřin ho to donutí myslet na něco jiného, než že stojí sakra blízko vedle něj...

"Tak," dívá se na něj. "Pár věcí musíme probrat dřív, než se začneme bavit – kde budeš chtít bydlet, drahý?"

"Cože?" to je na něj najednou nějak moc rychle.

"Chceš zůstat tady v citadele nebo se přestěhujeme k tobě," zopakuje znovu, pomaleji, jako by mluvila s malým děckem.

On vydechne. "Doma..." ano, to zní dobře, tam bude mít čas si to promyslet a něco s tím udělat...

"Dobře," přikývne. "Asi to bude lepší, přece jen musím tvůj domov bránit a půjde to snáze... takže u tebe."

"Na hrade je spousta volných pokojů," snažil se jí mít doma, otce? Tak teď jí tam budeš mít. Primo za tvým královským zadkem.

"To doufám," souhlasí. "Mí čarodějové budou muset někde bydlet."

"Kolik?"

Nakloní hlavu stranou. "Dvacet třicet, pro začátek."

On jen kyvne, na hrade bydlí různé delegace, to zvládnou... čím se to zabývá? Pitomostmi, místo aby myslel na to hlavní... má se oženit s touhle zrudou!

"Doufám, že tvoje ložnice je dost velká pro dva, drahý!"

Vyskočí z křesla. "Jsem si jistý, že otec pro vás najde vhodné ubytování. Me pokoje nejsou vhodné pro damy," tak, snad to řekl DOST zdvořile.

"Já nejsem náročná – a váš otec nám jistě nějakou vhodnou komnatu najde."

"Ja chápou, že chcete být princeznou. Ale naše manželství bude CISTE formální. Vypadá, že už ten nejhorší sůk trochu zpracoval."

"Ale drahý! Některý titul je mi ukradený, popravdě řečeno – a formality jsou nudné. Ujišťuji tě, že naše manželství bude naplněno BEZE ZBYTKU."

"Ani omylem."

"Omylem ROZHODNĚ ne."

"Nejste můj typ."

"To je přece dobře, drahý. Jinak by to bylo moc nudné."

"Jistě najdete na hrade spoustu jiných zábavných věcí. Nebo lidí."

"To bezesporu. Ale na nás dva si najdu čas vždycky," usměje se na něj.

"Ehm... proč se chcete vdát zrovna za mne?" drží se důsledně vykání, nezní to tak důvěrně.

"Nebud' tak formální, drahý, jsme už téměř svoji – a svobodných nezadaných princů je poněkud nedostatek."

"Říkala jsi, že o titul nestojíš."

"Já ne. Ale ty konvence Řádu... magistra by si měla přece jen vzít někoho na úrovni. Ty by ses oženil s nějakou děvečkou?"

"S princeznou. S deveckama se akorát bavím."

"No tak vidíš, jak si rozumíme, drahý!" usměje se na něj. "V tvém případě dostanu obojí."

On zavrtí hlavou "Ani nevypadáš jako žena."

Usměje se, tentokrát víc, takže vidí nejen zuby, ale i rozeklaný jazyk. "Vzhled není všechno, drahý. A o tom, že jsem žena tě ráda přesvědčím hned teď. Omluvíte nás, vikomte Gallety?"

Ten rychle vyskočí. "Ehm... to..." rychle zvažuje šance. "Jistě, madam," usoudí, že TAK moc prince rád nemá. "Ehm... bavte se dobře, sira... gratuluji k sňatku!" klidí se ze dveří.

Ten po něm strelí zachmureným pohledem. Pak se vrátí pohledem k ní "Zvirata mne nerajcujou."

"To je dobře, drahý, aspoň budeš mít dost energie," popadne ho za paži a zvedne z křesla, snadno, jako nic, cítí ten stisk...

On se jí zkusí vytrhnout, je přece chlap...

Zrovna tak by se mohl zkusit vytrhnout drakovi – popadne ho i druhou rukou a ZVEDNE, doslova mává nohama v prázdnou, nese ho k pohovce. "Ty tvé řeči o zvířatech... ani nemáš tušení, jak jsou vzrušující, drahý!" doslova ho hltá očima, vidí ty její zuby. Pak ho hodí na pohovku.

On rozhodně vzrusený není, začíná být vydesený, rychle se zvedá. "Nech mne být! Jsi vzrusující

jako pirana!"

"Och díky, drahý!" nadšeně vycení zuby. "Vážně víš, jak ženě polichotit, pravý šlechtic!"

Srazí ho zpátky a vzápětí na něm klečí. Jedním škubnutím roztrhne jeho kazajku, knoflíky odletí na všechny strany. "Ani netušíš, jak dlouho jsem už na tohle čekala!"

On se ji snaží odstrkovat, prece ho neprepere zenska!

Jenže to vypadá, že přepere – a úplně snadno. Navíc, čím víc se pere, tím víc to vypadá, že se ona baví. Přejede mu drápy po hrudíku až k pasu a začne si rozepínat šaty.

On zaskuci, nebavi se VUBEC!

Rozepne mu kalhoty, sama už je napůl nahá, zřetelně vidí její tělo... stejně jako všechno ostatní, na boku má velkou jizvu. Sjede rukama dolů, cítí její drápy tam, kde je ROZHODNĚ cítit nechce – ale v té chvíli někdo zabuší na dveře.

On je prilis vydeseny, prilis se boji o svuj nastroj, nez aby mel nejakou vuli se vubec postavit.

Ona ztuhne... a zabušení se ozve znovu. Zašklebí se, z toho výrazu jde hrůza.

"Neuvěřitelné, člověk tu nemá klid ani na trochu toho rozptýlení. Počkej okamžik, hned jsem zpět, drahý!" jemně ho píchne drápem do pupku a vstane z něj, cestou ke dveřím si rychle zapíná šaty.

On neceka, rychle si zapina kalhoty. A hleda, kde nechal tesar diru.

Ona dojde ke dveřím, slyší, jak se otevírají.

"Co chceš?!" přímo to zasyčí.

V odpověď slyší Stenarův hlas, zní vyděšeně, ale slovům nerozumí. Pak slyší zvuk trhaného papíru.

Popadne zbytky kosile a diva se, jestli tam nejsou dveře, které vypadají na cestu ven.

Nejsou :-). Vidí dvě po obou stranách místnosti, ale ty vedou kdovíkam. Ona stojí přímo ve dveřích, kterými přišli, čelem do místnosti, v ruce drží nějaký papír. Čte ho a výraz v její tváři se pomalu mění ze vzteklého na neutrální, až téměř ustaraný, zdá se, že ho vůbec nevnímá

On se snaží nevydat zadny zvuk, kterym by na sebe upozornil.

Pomalou dočte a složí papír, zadívá se na něj, výraz má nečitelný.

"Odpusť, drahý. Je mi to líto, ale zřejmě naše seznamování musíme odožít. Přihodilo se něco, o co se musím naléhavě postarat, vážně mě to mrzí."

On vubec nevypada, ze je mu to lito. Ale radsí mlci, aby nahodou nezmenila nazor.

"Cestu do svého pokoje doufám najdeš. Odjíždíme za tři dny, do té doby to tam budeš muset vydržet dám, zřejmě budu mít příliš práce... ale žádný strach, hned jak budeme u tebe si to vynahradíme," zase ten úsměv, ustoupí ode dveří. "Na schodech buď opatrný, drahý!"

On z toho pokoje doslova utece, zpomali az venku na schodech.

Ona vypadá stále zamyšleně, slyší, jak se za ním zavřou dveře...

Ke Galletymu tentokrat nedorazi v mrtvolnem soku, ma vyraz, ze by pohledem vrazdil, potrhanou kosili, poskrabanou hrud...

Gallety ho přejede pohledem. "Ehm... všechno v pořdku, sire?"

"Mlc!" stekne na nej a svali se na svou postel.

"Ehm... rozumím, sire," Gallety usoudí, že to FAKT bude nejlepší.

Princ bude taky mlcet. Pokud jednou, kdykoliv se Gallety pokusi o jakoukoliv vtipnou poznámku... schyta to primo pesti. Princ vypadal vzdycky jako frajirek, co akorat vyhrozuje otcem, ale jestli ted rekne NECO, dostane tvrdou pestovku.

"Hm.. sire... pokud se mohu zeptat..."

"Co?"

"Ještě si myslíte, že Jeho Veličenstvo váš otec nemá smysl pro humor, sire?" zní to VELMI nevinně.

Vzapedi princ stojí a drži ho za klopy "Jeden, vtip. Rekni jeste nejakou vtipnou poznámku at ti muzu rozbit tlamu!"

"Odpusťte, sire," polkne, princův výraz je takový, jaký FAKT ještě neviděl. "To... neměl být vtip, jen dotaz."

"TAK zly snad nejsem? Nebo ano??"

"No, právě teď si nejsem jistý, sire. Vypadáte... dost rozrušeně."

On ho pusti a o krok ustoupi "Otec dostane tu piranu primo na hrad. Bud je tak naivni, nebo tak zoufaly."

Gallety polkne. "Myslím, že to druhé. Chápete... širší důsledky? Už jen čarodějové a kněží dobrotivého Ulma, co u nás byli stovky let... po tomhle ho proklejí."

"Mne jsou fuk globalni duedky! Radsí skocim z veze, nez si ji nastehovat do postele!!"

"To... je poměkud krajní řešení, nemyslíte?" polkne.

"Tohle JE krajni situace! Umis si predstavit, ze se te TO snazi polibit?! To by udelalo impotentu snad z kazdeho."

"No... třeba jí právě to odradí."

"Nesnaz se mne utesovat! Krucinal, ma tu nejmin tricet carodeju, to si nemuze najit chlapa mezi nima? Proc se zakoukala zrovna do mne?!"

"No... možná právě proto?" navrhně nejistě. "Pamatujete, jak jste uháněl tu amazonskou vyslankyni... váš otec měl málem smrt."

"Ta mela alespon poradne kozy!"

Gallety zoufale přivře oči... je vidět, že by se chtěl smát, ale nějak to nejde.

"No a magisra si zřejmě myslí, že také máte... něco pořádného," špitne. "Navíc je to vaše žena... nebo bude."

"Co s tím ma manzelstvi co delat??"

"No... sluší se to."

"Promin, ale staci si vzpomenout na ty její zuby a jejich pripadny dusledek na muj... v zivote ze mne ZADNA zenska neudelala impotentu tak rychle!"

Gallety křevotě zavře oči... vydá zvuk, jako by se dusil. "No... některé ústní praktiky budete

zřejmě muset omezit, sire."

"Nevim, proc zrovna ja bych se mel zbytek zivota premahat. Je prece tolik peknych zenskych..."

"Třeba bude tolerantní, sire.

"Alespon mi nelzi do oci," princ zacina vypadat rezignovane.

"Ehm... co budete dělat, sire? Tedy myslím kromě té věže."

Situace: Varianta rozhovoru prince a rytíře Galletyho po prvním setkání Kelema se Sillion v citadele Coragh Terra. Varianta počítá s tím, že rytíř nezná obsah králova dopisu. Gallety psán zeleně.

"Sire?" hlesne, hlas se mu třese. "Jste... jste v pořádku?"

Ten se místo odpovědi jen sesune na postel.

On dojde k princovi a opatrně mu zamává dlaní před očima.

Princ ho prudce odstrci "Bez ode mne!"

Úlevou vydechne. "Sire, tohle mi, prosím, nedělejte!"

Princ mu neodsekne, jako obvykle, že si může dělat co chce. Princ se na něj přímo zadívá a rekné: "Tys to vedel? Vedel jsi, co bylo v těch listinách?!"

"Ne, jak bych mohl? Ty listiny zapečetil váš otec, já jsem jen posel, to přece víte... sire, co se tady, ksakru děje?!"

"Můj otec mne dal te dracici!" zajeci on "Ta zenska je demon a můj otec ji nabídl mou ruku za její spojenectví!"

Poprvé vidí Galletyho CIVĚT s ústy dokořán.

"Cože?! To... to... to myslíte... tu magistru?!" vypraví ze sebe.

"Ano, TU magistru. Pak z ní bude Její Vysost magistra! A to, že mi ji uváže do konce života na krk, to je mu zřejmě jedno! Viděl ji někdy?!"

Gallety polkne. "No... to ne, sire. Ale vyptával se mě, jak vypadá... po prvním jednání vyžadoval velmi podrobný popis," hlas má čím dál slabší.

"Je mi úplně fuk, jak vypadá! Ty vis, že to není v tom, jak vypadá. Ty to vis!"

"No to... to..." rytíř jaksi nemůže najít slova. "Uznávám, že je to poněkud překvapivé, sire, ale třeba... třeba není tak zlá, když ji poznáte blíže," usilovně se snaží, aby to znělo optimisticky.

"Jak blízko bys chtěl, abych ji poznal?" razem stojí u něj. "Takle blízko? Protože takhle blízko u mě stala. A ja POPRVE v životě pochopil, proč někteří lidé skakají z veze! Pripadam jí zábavný, Gallety. Ujistila mne, že naše manželství nenechá v čisté platónické rovině. Zrovna teď jsem od te veze takový kousek." ukáže mezi prsty.

Jen stojí a zírá na něj.-) "Odpusťte, sire... to raději ne," vypraví ze sebe.

On se znovu posadí na postel, najednou vypadá spíše vycerpaně. "Za co?"

"Za co?" dívá se na něj Gallety nechápavě.

"Za co jsem si TOHLE zasloužil. Na nic tak zlého nemuzu přijít." Teď se pro změnu dívá dost zoufale.

Galetty chvíli přemýšlí a pak vytáhne z kapsy placatou láhev. "Ehm... myslím, že to potřebujete, sire." To je POPRVÉ, co mu něco takového nabídl.

On se na to podíva... a pak si radne prihne, zalape po dechu. "Diky." to je taky poprvé co za něco podekoval.

"Nemáte zač, sire. Ehm... co hodláte podniknout? Tedy KROMĚ skákání z věže," dodá rychle.

"Co asi. NAPRED si ji vezmu a skocim az pak. Predtim by se to mohlo vykladat jako zrada."

"To... je prozíravé, sire," špitne. „Alespoň máme tu dohodu."

"Jo. Otec ma dohodu." rekne horce "A ja mam na krku furii. Co ze jsem to rikal o tlustych princeznach? Dal bych vsechen majetek za jednu takovou. Jakoukoliv. Krome tehle."

"No... ehm... jsem přesvědčen, že by se našli muži, kteří by vám ji záviděli, sire," snaží se ho povzbudit.

"Kteri??" to se na něj podíva, jako by spadl z visne.

"No... někteří muži mají rádi silné ženy, sire."

"Ty jsi takovy muz, Galetty?"

Zarazí se. "Já... to asi ne, sire. Já se nikdy moc nezajímá o ženy, spíše o armádu. A teď... už jsem příliš starý a nemá smysl něčeho litovat," vypadá nostalgicky.

"Ja jsem zase prilis mlady na takovou," zmlkne.

"Ehm... třeba jde jen o zvyk, sire."

"Zvyk? Galetty, ja jsem RAD nahore!"

"Třeba se přizpůsobí," pípne.

"Nesnaz se, jde ti to fakt mizerne."

"Hm..." Galetty smutně kývne, evidentně souhlasí.

"Vis, co je vesele? Ty si ji ted taky uzijes mnohem vic. A otec taky," ted ma v hlase trochu zadostiučinění.

Polkne, vypadá, že tohle ho nenapadlo. "Ona se bude vracet s námi?!" hlesne.

"No odsud se ji bude nase kralostvi branit dost blbe, nemylis?"

Zase polkne. "No... to bude zajímavé. Všichni ti bílí mágové a kněží Dobrotivého Ulma, ti budou..."

On se uchechtá. "Budou nadseni. Bavit bych se, kdybych nebyl zrovna ja v centru její pozornosti."

Kývne. "To... chápu, sire. Ale... třeba se projeví jako schopní misionáři."

Tak ted se on rozesmeje.

Galleyty si povzdechne. "Máte pravdu, poněkud nepravděpodobné, že?"

"Mozna me necha to poslouchat. Alespon v necem by to melo MALOU vyhodu."

"Vidíte, sire. Určitě... to bude zajímavé. Když uvážím, jak horliví byli v mém případě."

"Cizi nestesti vzdycky potesi."

"Ehm... to jistě," Galleytymu se evidentně mihlo hlavou něco, co si raději nechá pro sebe.

"Je to tak ponizujici, muset se ctyri tydny plahocit, jen aby si me ona mohla prohlednout a odsouhlasit. To je... prochazka ruzovou zahradou, oproti tomu, kdyz se zpatky ctyti tydny poplahocime s ni." Uprostred zmeni ton:-)

"No, myslím, že to se nestane, sire," pokrčí rameny Galleyty. "Neslyšel jste o čarodějných portálech?"

"Slysel ale nevidel."

"Tak myslím, že nějaký brzy uvidíte, a také se jím projdete, nevěřím, že vaše... ehm... nastávající bude při svých možnostech mít chuť cestovat koňmo."

"Jak vis, jake jsou její moznosti?" zadiva se na nej kapku podezrivave.

Lehce rozpačitě pokrčí rameny. "Drby a odhad. A pochybuji, že by s ní váš otec jednal, kdyby je neměla."

"Nechame se prekvapit. Tohle chci mit uz VAZNE za sebou."

"Ehm... to asi potrvá. Kdy... kdy vlastně má být svatba, sire?" osmělí se.

"A jak to mam vedet? Mne se nic nerekne."

"Ach tak. No, zásnuby byly rychlé, že?" zachechtá se, ale při pohledu na něj rychle zvažní.

Ten mu venuje vrazedny pohled. "Nejspise se jednou rano vzbudim a sluha mi oznami, ze dneska se zenim."

"Sluha nebo vaše nastávající?" Galleyty vypadá, že se po prvním šoku začíná opatrně bavit.

"I to je mozne. Moc horsich probuzeni si predstavit nedokazu, takze je to celkem i pravdepodobne."

"Třeba vám to vynahradí... však víte," mrkne na něj.

"Vynahradí? Rekla mi, ze kdyz nebudu chtit, donuti mne. A ja ji to verim. Proc myslis, ze premyslim o te vezi?"

"Tedy sire... to je poprvé, pokud dovolíte."

"Mam rad sluzky, nejsem na demony v lidske podobe."

"Ehm... to je trochu zkreslený názor, pokud vím, ona není démon. To, jak vypadá... je důsledek vysoké magie a modifikací."

"A odkud vis tohle?"

Zase pokrčí rameny, zatváří se, jako by kousl do citronu. "Víte, sire, byl jsem ženatý."

"Rikal jsi, že jsi byl v armádě a teď už je pozdě."

Povzdechne si. "Ano. Tohle bylo předtím. Byl jsem mladší, než vy a trvalo to jen krátce. Ona... byla čarodějka."

"Tys byl ženatý s čarodějkou??"

"Hm," kývne. "A pokud mohu požádat, pomlčte o tom, sire, prosím. Neskončilo to dobře... a neprospělo by to mé pověsti. Ale něco mě naučila. Vysoká magie... člověka mění, fyzicky i jinak. Čím lepší jsi a čím dál se dostaneš, tím větší je riziko. Navíc existují kouzla... na zdokonalení těla i mysli, trvalá. Ovšem taky mívají vedlejší účinky."

"Jo, tak tomuhle verím. Ona je jeden velký vedlejší účinek."

Koutky mu zacukají. "Tak bych to nedefinoval, sire, ale..."

"Proč už nejsi ženatý?"

Zadívá se stranou. "Zemřela, sire. Při jednom pokusu."

"Aha. Krucinal... dopracoval jsem to pekne."

"Prosím?" zvedne obočí.

"Vzdycky jsem myslel, že si vezmu nějakou princeznu, na jakou otec ukáže, formálně budeme svoji a jinak budu mít klid na svoje... věci. Teď mne prodal... a já ti zavídím. Sakra!"

On zavrtí hlavou, sevře rty. "Sire, odpusťte, ale závidíte mi co? Že je moje žena mrtvá? Na rozdíl od vás, Já ji miloval, takže tento typ nadšení nesdílím. A co se vašich věcí týče, třeba bude magistra tolerantní," vstane. "Teď jdu spát!"

Situace: Diskuze Kelemových rodičů a následný pokus jeho matky přesvědčit Sillion o nutnosti změny vzhledu. Král je psaný zeleně.

"Ale no tak, drahá! Vzhled přece není vše – a neříká se, že protiklady se přitahují? Navíc myslím, že jsme Kelema příliš rozmazlili. Potřebuje k sobě silnou ženu."

"Videl jsi její zuby??"

Pokrčí rameny. "Ve tmě vidět nebudou."

"Ale citit ano!"

"Nebuď tak pruděrní, lásko!" usměje se na ni. "Pokud si vzpomínám, když jsme se poznali, naše dovádění také bylo nepřilíš jemné... to byly časy..."

"Kelem vypadal vydesený k smrti a ani se mu nedivím."

"Musí si jen zvyknout, to je všechno."

"Zvyknout?? Jak se da zvyknout na tlamu plnou tesaku a drapy místo nehtu??"

"Má paní, lze vidět i duši."

"Vsiml sis vůbec, že drzela ona jeho a ne on ji??"

"Tím lépe. Alespoň přestanou ty aférky s kuchařkami, služkami a vyslankyněmi."

"A minochodem, bavíme se tady o duši černé čarodějky. Člověk by si myslel, že když je to taková čarodějka, dokáže si vycarovat alespoň TROCHU krásy."

"Zajímavá otázka," přikývne. "Také mě to napadlo... kdoví. Krása je relativní pojem, třeba se jí líbí tohle."

"Ji možná ano. Ale nikomu jinému."

"Má milá... chcete jí to říct?" zadívá se na ní.

"Možná. Mohla by mít s Kelemem trochu soucitu. Když už ho nemá jeho otec."

"Jeho otec ho měl až dost!" opáčí studentka. "Naposled, když platil odškodné pěti vozů zlata otci meroxianské vévodkyně, kterou drahý Kelem připravil o panenství někde v seníku. Za to zlato se dali najmout jiní čarodějové nebo ho nabídnout Sillion. Kelem má co chtěl."

"Pokud vím, tak ONA si nestezovala. Neměla s ním do toho seníku lezt."

"To platilo i obráceně. Muž má mít mozek nad úroveň svého opasku – nebo přijmout zodpovědnost. A princ by jí měl mít tím víc, doufám že ho to Sillion naučí... protože mě se to evidentně nepodařilo."

"Takže své otcovské selhání resíte jeho předhozením temné čarodějce. Skvele."

Otočí se a zadívá se na ní. "Má paní, co vlastně chcete?! Znáte situaci stejně jako já, až slunce zastíní křídla draků a naši poddaní budou umírat v plamenech, budeme se utěšovat

tím, že jsme byli dobří rodiče? Nebo... byste byla raději, kdybych přijal tu první nabídku, naši dceru..." nedopoví.

"Chci abyste se přestal tvarit, ze se nic nedeje!"

To už po něm křičí.

"Ne!" odsekne. "Tvářím se tak, protože se OPRAVDU nic neděje! Naše dcera i syn je živý a zdravý, naše království stojí. Až se to změní, PAK se začnu tvářit jinak! A teď mě omluvte, má paní!" zlostně jí práskne dveřmi a odejde.

Ona svesí ramnema. A pak si to rozmyslí a pujde za Silloin.

Ta ji přivítá chladně, ale zdvořila, s úklonou. "Veličenstvo."

Ona ji oplati uklonu na pozdrav a pak rekne: "Prichazim za vami v jiste... delikatnejsi veci. Muzi zrejmně nikdy nenajdou odvahu se vas na to zeptat."

"Předpokládám, že vám leží na srdci můj vzhled. Není dostatečně šlechtický?" je v tom zřetelný výsměch.

"Neni prilis... zensky."

Lehce nakloní hlavu stranou. "A?"

"Je to podoba, kterou jste si vybrala?"

"Částečně. I čarodějové mají své dynastie, stejně jako šlechtici. Oba moji rodiče patřili k nim, takže s jistými... změnami jsem se již narodila, ostatní přibyly časem."

"Muzete svuj vzhled menit, nebo je to obtizne?"

"Mohu ho měnit a není to obtížné – ale proč, Veličenstvo?" dívá se na ní pozorně, zkoumavě, ty černé oči mají FAKT něco do sebe.

Ona si povzdechne "Jsem si jista, ze Kelem by projevoval vice nadseni nad nadchazejici udalosti, pokud byste se pokusila svuj vzhled vice zzenstit. Muj chlapec vzdycky dal hodne na obal."

Po tváři jí přelétne úšklebek. "Takže mám nosit masku jen proto, že se jemu nebo vám nelíbí, jak vypadám, Veličenstvo? Co kdybych vám navrhla jiné řešení."

"Ano?"

"Co kdybych vám navrhla, že změním KELEMŮV vzhled? Třeba mi takhle připadá málo mužný. Líbil by se mi víc, kdyby měl větší oči... víc zubů a delší jazyk," ukáže jí ho, dlouhý, rozeklaný jako jazyk hada. "Co říkáte, Veličenstvo? Třeba bych pak JÁ projevovala více nadšení. Vlastně si začínám říkat, že by to nebyl špatný nápad."

"To... s tím nebude souhlasit."

"A proč by měl? Zajímalo vás nebo vašeho manžela, zda bude souhlasit s naším sňatkem? Nebo co kdybych udělala něco jiného a změnila vzhled VŠEM v království. Kdoví,

třeba to dokážu. Pak by si nikdo nestěžoval, co myslíte? Pokud máme nosit masky, protože někomu nestačí to, čím jsme – proč to nevzít pořádně, Veličenstvo?" jízlivost jí z hlasu jen kape. "Možná bych i vám mohla nějakou vytvořit..."

"Mne to zajímalo a zajíma. Proto jsem za vámi přišla. Každá žena se přece chce líbit svému muži. Pokud vám na tom nezáleží, nezáleží vám na vašem muži. A nepokoušejte se mne zastrašit, to je poněkud uboha taktika, vaše Excellence."

"Pokud vím, dbám na oděv i hygienu, dokonce nosím šperky, a to, co cítíte, je parfém. Takže se chovám stejně jako kterákoliv jiná žena. A Kelem si mě nevzal kvůli vzhledu, ale na rozkaz, takže se s ním bude muset smířit. Nehodlám se chovat jako pokrytec a zakrývat to, čím jsem, jen abych náhodou neurazila jeho šlechtický jemnocit – jeho ani váš. Jsou ženy mnohem méně krásné než já, a přesto mají muže, co je milují, aniž by musely něco zakrývat. A pokud trváte na tom, abych s tím začala, pak začnu s Kelemem. To není výhrůžka, ale slib, Vaše Veličenstvo."

Zní to smrtelně vážně.

Ona se zamračí "Nerekla jsem, že na tom trvám. Pokud vím, pouze jsem se vás na to zeptala. O nějaké lásce tady nemůže být řeč, v jeho ani vašem případě."

"Výborně," zase ten úsměv. "Tím spíše pak není důvod něco předstírat, mám pravdu?"

"To skutečně ne. Nepředstírám, že jsem přesvědčena, že můj manžel neudělal chybu."

Kývne. "Dobře. To zjistíte – jen, co přiletí draci."

"Mozná porazíte draky. Ovšem, co pak? Dal pouze přednost kratkodobejšímu řešení. Netvrdím, že ho nechapu, " zadíva se nekam do prázdna. "Moc se bojím, takže odpustte ustarané matce." otoci se a půjde pryč.

Nechá ji dojít ke dveřím. "Před časem jsem byla v Allegheny, před posledním dračím útokem. Za městem tam měli kůly, na které vylosované matky jednou za týden přivazovaly své děti jako výkupné pro draky, aby nechali město na pokoji. Takže některé mateřské starosti, mi momentálně přijdou dost malicherné, a to řešení nemusí být vůbec TAK krátkodobé. Hezký den, Veličenstvo."

Ona se pomalu otoci a řekne "Jsou i horsí věci, než divat se, jak dítě umírá. Treba divat se, jak dítě trpí. Kelem si nestěžuje, ale vidím to na něm. Už to, že si nestěžuje, znamená, že mu vyhrožujete, možná necím podobným, co jste zkusila na mě. Jeho otec to může dost dobře ignorovat. Hodně lidí to Kelemovi i přeje. Já ne. Udelám VSECHNO, abych mu pomohla, má budoucí snacho."

Ten úsměv není vůbec hezký. "Beru na vědomí, má budoucí tchýně. Zřejmě si budete muset stoupnout do fronty, je poněkud dlouhá – ale jistě na vás přijde řada!"

Situace: Sillion komentuje Kelemův vzhled v rytířském brnění před vojenskou přehlídkou.

"Poněkud nepraktické. Až na to drak dýchne, hezky se uvnitř ohřeješ, drahý!"

"To není na draka," ucedí on. "Otec chce, abych udělal dojem."

Přejede ho okem. "No, to bude mít jistě radost. Jsou všichni šlechtici a rytíři takoví komedianti?"

"Nevím. Me humor přesel už dávno."

"Ale vůbec ne, drahý!" usměje se. "Mě bavíš pořád... vlastně jsi nekonečným zdrojem potěšení," mrkne na něj.

On si jen povzdechne. "No právě."

"Nemáš zač," usměje se.

On pozvedne udivené obočí. "To byla lichotka?"

Zamyslí se nad tím. "To mě ani nenapadlo."

"Taky jsem si říkal."

Situace: Varianta noční návštěvy Sillion u Kelema ve věži. Vychází z předpokladu, že proměněný ve psa skončí krátkodobě princ Kelem.

Vzpeti je on u dveří a lomcuje klikou.

"Neunavuj se, drahý, vidíš, že to nejde – a neslíbila jsem ti, že si uděláme čas?"

Otoci se celem k ní, za zady stále zkouší kliku, hledá jiný unik. "Ja nechci!"

"To se změní, drahý. Všimla jsem si, že posledně jsi byl trochu ztuhlý. Počkej okamžik."

A pomalu to začne...

On prudce dycha a zíra na ni.

A ona čeká. "No? Už měníš názor?" pomalu si rozepíná šaty.

On trochu privre oči. "Mas moc ostre drapy," zamumla.

"Uvidíš. Za chvíli se ti budou líbit, drahý."

Za chvíli by bral i leoparda, ale až to odezní...

Bude nejspíš jen vycerpane lezet, mít na sobě SPOUSTU skrabancu a pomalu si uvedomovat, že to sakra bolí!

A že se sakra stydí.:-D

Ona se protáhne. "Tak. Ani to tolik nebolelo, co?"

"Bolí to!" zasycí na ni.

"To přejde," mávne rukou. "Neupejpej se tolik, drahý, jsi přece šlechtic."

"Cos mi to udělala?!"

"Trochu tě povzbudila, drahý. Přece jsem čarodějka – neříkej, že se ti to nelíbilo!"

"Nechtěl jsem!"

"No a? Myslíš, že všechny, se kterými jsi kdy spal, chtěly? Nebo se jen bály říct NE princovi? Nebuď tak pruderní, drahý," přeje mu dlaní po hrudi.

On sebou cukne, ruku ji prudce odstrci, vzpeti vyskoci sam.

Ona mu nebrání, jen zívne. "Chápu, že si potřebuješ zvyknout, drahý. A nechci, aby nám to zevšednělo, takže... každé tři dny? Co říkáš?"

"Tohle? Tri dny?" zastena.

"Výborně! Takže dohodnuto. Pokud zapomeneš... asi bych ti musela připomenout, drahý," to už se neusmívá.

"Ne! Proc si nenajdes nekoho, komu by se tyhle tve hratky libily?! Baron Frederic by ti jiste rad libal nohy!"

"Vdaná jsem ale za tebe, drahý. A když nepřijdeš, asi tě budu muset hezky přivést. To tvojí prestiži neprospěje.

// A tady by mohl odseknout, že není pes – a už to jede!

He he... napred bude vydeseny, ale predstav si, az ho nakonec promeni zpatky, tak odsekne, ze mu musi VAZNE zkazit kazdou zabavu.

"Copak, tobě se to tak líbilo?"

Jo! Vis kolika zenskym jsem se podival pod sukne? A nektere mne i hladily!

"Zajímavé. To bychom měli příště zkusit klíště, co říkáš? Mohl by ses dostat ještě blíž."

"Treba by mne nekdo zabil a byl by od tebe pokoj."

"S tím bych si poradila, drahý."

"Svet dostal zajimave nove perspektivy. A ted, kdyz mne omluvis, dojdu si za nekym od Ulma."

Situace: Kelem se snaží nenápadně vytrátit z paláce a hlavně pryč od Sillion.

"Kampak jdeš, drahý – doprovodím tě! Hledáš nějaké místo, kde bychom mohli být sami?"

"Eh... jen jsem chtel zkontrolovat sve kone.."

"Ráda tě doprovodím... předpokládám, že někde u stáje je seník, že?"

"To by jaksi... nebylo vhodné."

"Ale notak. Nebuď tak pruderní, jsme už skoro svoji!"

"Skoro."

"Dobře," připustí neochotně. "Počkáme na večer."

"To porad jeste nebudeme svoji."

"Ale budeme mít soukromí."

"Na zamku je minimalne stovka mladych muzu, nekteri by se jiste mohli prerazit, aby ti vyhove!"

"K čemu, když mám tebe, drahý?"

"Jenomze ja ti vyhovev nechci!"

"Třeba právě to mě láká – a neměj obavy, pomůžu ti."

Situace: Varianta výměny těl Kelema a Fredericka. Vychází z předpokladu, že se Kelem rozhodne s Frederickem vyměnit dobrovolně a trvale.

"Ty... jsi jak zlý sen! Co tě znám, málem mě vydělili, znásilnili, můj nejlepší přítel mě zradil, málem jsem skončil na skřípci... a to nemluvím o tom, že jsem všem pro smích!"

A ona zívne. "Pokud je to všechno, drahý, tak dnes je náš večer."

To bude poslední kapka. Provedou výmenu a další den Sillion služka donese listek, ze vedova Frederic ji zada o audiecní, přeje si s ní mluvit o princí Kalemovi, je to nalehava.

No, ona půjde, je zvědavá.

Frederic stojí, vypadá HODNE nervozní. "To jsem ja, Kelem. Udelal jsem hroznou pitomost."

A ona jen suše kývne. "Byla jsem zvědavá, jestli se vrátíš, drahý."

Nevypadá VŮBEC překvapeně.

Ted se on zarazi "Ty to vis?!"

Levý koutek jí vyletí. "A ty sis vážně myslel, že ne? Dračí kouzla jsou silná. Ovšem tvůj přítel by musel být o dost lepší herec."

"Co udelal?"

"Pokusil se být velmi iniciativní v ložnici. Podstatně víc, než ty – a žena pozná, koho má zrovna v posteli, ať vypadá jak chce."

"Ja myslel, ze chces, abych byl vice iniciativni."

"Ty. Ale ne tvoje náhražky, drahý. A už VŮBEC ne náhražky s otrávenou dýkou přilepenou k rámu postele."

"Co... jsi mu udelala?"

Přivře oči. "Co asi myslíš, že dělám lidem, kteří se mě snaží zabít?"

"Ja... nechci detaily, jenom... moje telo..."

"Neboj se, právě proto ještě žije," opáčí. "Čekala jsem, jestli ho budeš chtít zpět. Pokud ne, můžeš zase jít. Myslím, že nebude problém přesvědčit tvého otce, že to byl dračí špeh, který tě nahradil, zatímco tebe zabili a někde se zbavili těla. Takže pokud VÁŽNĚ tolik chceš utéct ode mě, od zodpovědnosti, od všeho – posluž si."

On se posadí, vypadá ohromene. "Ty mne necháš jít?"

"Pokud si to přeješ," pokrčí chladně rameny. "Do jisté míry je odpor zábavný. Ovšem pokud jsi byl ochoten zajít TAK daleko, pomalu přestává bavit i mě – a nebudu čekat, až zajdeš ještě dál a já tě budu muset zabít. Cestu ven znáš, cestu do mé ložnice také. Máš čas do úsvitu, vyber si, jak chceš," vstane a odchází.

On za ni zira neschopen slova.

Ona se neohlédne klidně odejde.

Objevi se az k ranu. "Zustanu s tebou."

Zvedne obočí, vypadá překvapeně. "Proč?"

"Protože pak budu moct zůstat doma. Dal vest své muze. Vidat rodiče. Nejspíše mne potrestas za to, že jsem utekl. Vydřím to."

Ušklíbne se. "Myslím, že potrestaný, jsi už dost... a něčím se začít musí."

"Žadný trest?" vypadá překvapeně. "A co začít?"

"Manželství, drahý," zašklebí se. "Jsme druhý den svoji, zapomněl jsi?"

"Mne to připadá jako století," povzdechne si "Ja... omlouvám se. Je dost věcí, co jsem chtěl udělat, a některé z nich jsem udělal, ale tohle jsem dělat neměl. Neuvážoval jsem."

Kývne. "Dobře. Chyby děláme všichni, dokonce i já. Zřejmě sis nevšiml."

"Ty? Ty jsi jak beranidlo. Co ti stojí v cestě, to prevačujes."

"A právě to někdy není nejlepší řešení."

Situace: Varianta Kelemova seznámení s kopím a jiný sled následných událostí.

A druhý den Ulmiste. "Ukazala vám kouzelné kopí?" Kolem toho začíná být veselo...:-)

"Jedinou zbraň, co jsem viděl, byly ty její pařáty... a to až MOC zblízka." A na Ulmisty – "Co všichni máte s tím krámem, co je mi po něm?! Vážně myslíte, že mě teď zajímá nějaké pitomé kopí – můj život je v háji!"

Jeste by se mohl zeptat kral a pak Sillion...

"Jaky jsi mel den, drahy?"

"Vsichni se mne furt ptaji na nejake kouzelné kopí!"

Ona se na něj zadívá tak nějak... "Ano? A co jim na to říkáš?"

"Nemam ani tuseni, o cem to tu kazdy zvani! Nahodou si pamatuju tvoje kufry a nic tak velkeho, do ceho by se veslo kopí tam nebylo."

Okamžik váhá, jako by zvažovala postup. "A chtěl bys ho vidět?"

"Eh... ty fakt mas nejake kouzelné kopí?"

Dál ho nehnutě pozoruje. "Pojď," půjde ke svým věcem.

On půjde za ni, vypadá trochu zvedave.

Dojde ke svým věcem a vyhrabe docela malou dřevěnou bednu, dlouhou asi jako ruka, vypadá ošoupaně, staře, má dva zámky a nahoře kresbu pavouka. Donese ji ke stolu a položí.

Ona se na to diva dost neduverive, je videt, ze se mu to zda nekaj male.

"Velikost není vše, drahy!" usměje se a cvakne zámky. Otevře, na černém sametu leží asi loket dlouhá tyč a nad ní druhá, zakončená listovým hrotem. Víc nic, žádná ozdoba ani rytiny, vypadá ošuntěle, dokonce jsou na ní rezavé skvrny.

"To je ono? A fakt je to kouzelné?" diva se na to trochu zklamane.

"Levoxianovo kopí, zvané též Peregrinský Drakobijce," promluví klidně. "Nejsme si jisti stářím, ale první zmínky o něm jsou staré asi sedm set let." Vezme oba kusy do ruky a přiloží je k sobě, cvakne to, a i když princ neviděl žádný mechanismus, kopí je najednou celé, nikde ani stopa po spoji. Ve víku truhly je sklěněná fiola s temně rudou kapalinou, ukáže mu ji. "Dračí krev. Dobře se dívej," vytáhne zátku a kápne malou kapku na hrot. Okamžik se neděje nic – pak najednou ta kapka s pronikavým zasyčením vzplane jasně modrým ohněm a je pryč.

Princ sebou cukne "Co to bylo?"

"Uvnitř kopí je zakletý démon, který se živí dračí krví. Čím víc jí má, tím je nenasytnější – tohle byla jen jedna kapka. Každý drak zasažený tímto kopím zemře, doslova se mu vyvaří

krev v těle. Neexistuje způsob, jak se tomu ubránit, a tohle kopí je jedna z velmi mála věcí na světě, které dokáží zabít dokonce i dračí Matky."

Princi se rozšířila oči, teď na to kopí zíral se skutečným zájmem. "Muzu?" natahne ruku, ale nedotkne se ho, pokud ona nekyvne.

Kývne. "Jistě," podá mu ho, je TĚŽKÉ. Princi se zdá, že je snad z olova, tak tak ho unese.

"Je to hodně těžké, tímhle se neda poradně hodit," bude zkoušet vyvazeni, ovidně kopí nedrží poprvé v ruce, pak zapře jeden konec o zem a druhý hrotem do vzduchu. "Leda takhle, ale teď jak přesvědčit toho draka aby si na to lehnul," usklíbne se

"Těžko," souhlasí pobaveně. "A to je hlavní problém. SKUTEČNÝ význam toho kopí je relativně malý, ale o to důležitější je jako symbol. I draci jsou pověřiví. Tohle je jedna z mála věcí, které se OPRAVDU bojí. Navíc, matka A'Rul má na něj zvlášť špatné vzpomínky."

"Aha. Jako symbol dobrý, ale tímhle nehodí ani Gallety, takže v podstatě je nám na nic," vrátí ji ho.

S úsměvem ho zase rozloží. "To jsi řekl ty – a v podstatě je to pravda, drahý. Ovšem lidé si na symboly potrpí. Kdyby zmizelo, mohlo by to zkomplikovat situaci, a kdyby se k němu dostali draci, mohlo by to být OPRAVDU zlé, velmi by je to povzbudilo. Domnívám se, že ten zloděj, kterého jsme chytili, právě tohle hledal – a pracoval pro ně. Řád Dorotivého Ulma ho pak chce nejspíš prostě ukrást, aby mohl přitlačit na tvého otce."

"Přitlačil jak?"

"Budou požadovat vypovězení dohody se mnou a argumentovat tím, že teď mají zázračnou zbraň, se kterou zaženou draky sami. Samozřejmě o tom, jak ta zbraň OPRAVDU funguje, pomlčí a pokud to tvému otci řeknu, prohlásí to za lež. Jsou to pyšní, zaslepení hlupáci – ovšem nebezpeční."

"Aha. A když mu to řeknu ja?"

Pokrčí rameny. "Prohlásí, že jsem tě očarovala nebo zastrašila. Velmistr Noivil umí být přesvědčivý, v Allgheny řečnil podobně. Bude pak na tvém otci, komu uvěří – a každopádně bude dobře, když se to nestane," zaklapne truhlu.

"Jo, chapu," bude chvíli mlčet, vypadá že přemýšlí. "Ty s ním hodit dokazes?"

"Dokážu hodit s předmětem této vahy. Jenže vrh kopím se musí trénovat, to není jako házet kameny, jak určitě víš a já jsem na podobné věci nikdy neměla čas. Takže i kdybych s ním hodila, výsledek... je velmi pochybný."

"Dokazes zaridit, abych s ním mohl hazet ja?"

Zavrtí hlavou. "Bohužel ne. V tom kopí je natolik mocná magie, že zároveň okolní magii ruší. Moje fyzická síla pramení z úprav, které jsem podstoupila ještě před narozením, není to

kouzlo v pravém smyslu. Tobě bych ji však mohla zvýšit jen kouzlem – a to v blízkosit kopí ztratí účinek. Dokonce i já když ho držím, sotva mohu čarovat a hlava se mi div nerozletí. To kopí je sice magická zbraň, ale není určeno pro mága, je určeno pro bojovníka."

"Jakeho??"

Pokrčí rameny. "Takového, kteří chodili po zemi dřív, než lidé změkli a vymysleli šlechtice. Podle kronik dokázal král barbarů Ragnar Krutý tímhle kopím hodit na padesát kroků tak, že probodlo skrz naskrz býka."

"Takže potřebujeme najít chlapa silného jak byk co umí hazet kopim."

Slabě se usměje. "Víš o nějakém... navíc o takovém, co se nebojí draka?"

On pokrčí rameny. "To je otcova starost. Muze dat vyhlásit, ze hledame silaka a je to."

Usmívá se. "Už vidím tu frontu – a jak rychle se rozuteče, až zjistí, na co."

"Mas lepsi napad krome sezeni na zadku? Mozna nejsem nejchytrejsi, ale je mi jasne, co se stane s hradem, kdyz se do sebe pustite ty a draci. Staci se na tebe kouknout."

Pomalů kývne. "To je opravdu možné. Bohužel se tomu těžko půjde vyhnout."

Asi by namítl, proč já?! Proč ne Gallety?!

"Vdaná jsem za tebe, drahý. A nechci, aby můj manžel byl slaboch."

"Tak to sis nemela brat mne!"

"Máš zase jiné přednosti... a neboj se, upravím si tě pomalu, napřed svaly, a pak to ostatní."

"Ostatní??"

"Kolik jazyky mluvíš?"

"Jedním."

"Já jedenácti současnými a asi pěti mrtvými. Od tebe budu očekávat alespoň čtyři – uvidíš, jsem VELMI dobrá učitelka. A v knihách také najdeš větší zálibu než teď."

"Proc sis nevzala mudrce?" zavrci on.

"Jsou nudní – přesna jak říkáš i ty."

"Kdezto ja jsem zabavny pitomec." vrci.

"Velmi," souhlasí klidně. "A proto na tobě hodlám pracovat, drahý... tak co to bude? První kolo posílení nebo si uděláme příjemný večer?" vycení zuby.

"Beru to první."

"Dobře," usměje se. "Práce napřed, potěšení počká. Lehni si."

On to udělá.

"Ach, než začneme... ta procedura není úplně příjemná, počítej s tím."

"Dobře." je celkem klidný, nikam ho nepouta, TAK strasne to teda nebude.

Vzápětí ho začne pálit tělo... chvilka a dostane křeče, svaly se mu kroutí, má dojem, že hoří v plamenech. Je úplně fuk, že ho nepřipoutala – NEMOHL by utéct, ani kdyby chtěl, a nebere to konce.

Zacne kricet... ne, ze by to pomahalo, ale nemuze myslet na nic jineho, nez na bolest.

"Ale notak, drahý, přemáhej se trochu. Potrvá to jen třicet minut," jí to nijak moc nevzrušuje.

Mu je fuk, co mu rika, prestane az ho krik vycerpa, pak uz bude jen knucet.

No, za třicet minut to skončí, zůstane vyčerpaně ležet, silnější si nepřipadá ani náhodou. Ona se sehne a jemně mu otře čelo. "A první máš za sebou."

On se ani nenamaha před ni kamkoliv uhnout, prakticky okamžite zavře oči, pokud ho nebude rusit, tak usne tak jak je.

Ona ho nechá v klidu, ale až se ráno probudí, bude první, co uvidí.

To jen lehce zastena a velice opatrně se posadí. Cítí se rozlámaný, bolavý a mizerně, ale jinak nic.

"Dobré ráno, drahý."

"Dobře ráno," odpoví automaticky. Vstane a ponori hlavu do umyvadla. "Trochu nepříjemně?"

"Jistě, drahý. Už jsi zažil, jak bolí takové narážení na kůl?"

"To skutečně nezazil," rekne. V jeho hlase je jistý temný podton, který tam předtím neslyšela.

"Síla není zadarmo, drahý. První pozorovatelný výsledek uvidíš tak po třetím kole. Dohromady jich plánuji třicet, dál podle toho, jak budeš chtít."

On se pomalu narovná. "Tricet?" zopakuje zady k ní.

"Ano. Je to pomalý proces, ale já jich absolvovala asi dvě stě."

On se chytne okraje umyvadla. Pak ho pustí a pomalu se k ní otoci. "Jdu se dat dohromady."

"Dobře. Čekám tě u snídaně, drahý."

Situace: Ráno po další posilovací lekci:

Premyslim, co když se další den po té větší epizodě princ jedná k snídani opozdí, jedná pachne něčím podobným jako alpa a pak se cpe, jako by týden nejedl:-)

Sillion to bude pobaveně pozorovat. "Posilováním člověku vyhládne, že, drahý?"

"Nestacilo by, kdybych prostě cvičil?" zavrcí mezi sousty.

"Ne," opáčí suše. "Na to není čas a ty na to nemáš ani vůli. Já zas nemám čas, stát nad tebou s bičem v ruce, tohle je nejsnazší pro nás oba. A pak... čeká tě navíc studium, drahý."

On jenom zastěna "Čeho?"

"Jazyků, historie, taktiky, vědy... dokonce i magie, pokud bys chtěl."

"Proc?" on momentálně vypadat tak zbity, že ani ta magie ho neoslňuje.

"Protože nehodlám tolerovat, že MŮJ muž je nevzdělanec."

"Sis měla najít vzdělanějšího."

"Právě naopak, drahý. Velmi se těším na roli tvé učitelky."

"Nechces si poridit dítě? To bys mohla cepovat dle libosti."

"Dobře, že se o tom zmiňuješ, drahý," usměje se. "Také se na to velmi těším."

"Pokud te to zabaví..."

"A co teprve tebe, být otec. Jestlipak bude po tobě nebo po mně?"

"To je fuk. Stejně ho schlamstnes."

Zaškaredí se. "Děti nejím. A už vůbec ne ty své."

"Myslel jsem to obrazně."

"Já ne," opáčí studeně.:-)

On si povzděchne "Chtěl jsem říct, že budu moct stejně jenom to, co ty mi dovolíš.

A po světe už nejspíše běhá pár mých levoboček. Otcovství mne proto nevzrusuje."

Ona zívne. "Neměj obavy, drahý, neběhá. To jsem už zajistila."

Prekvapene zvedne hlavu "Co?"

"Aby tu nikde neběhali žádní nežádoucí adepti na trůn... a hodlám to dělat i v budoucnu. Všimla jsem si, jak se díváš po té nové služebné..."

"Chces říct, že jsi je... zabila??"

"Naštěstí jsi nebyl až tak výkonný jak si myslíš, drahý."

Situace: Kelemův otec se vyptává na magické kopí a princ zalže, že o žádném nic neví. Sillion ten rozhovor vyslechne.

"Vidím, že přece jen umíš ještě něco, drahý."

On se na ni podíva trochu zmatene: "Co?"

"Kromě nočního rozptýlení umíš celkem obstojně lhát."

"Slyselas to? Aha. Kdybych priznal, ze neco vim, dalsi otazka bude co, kdy, jak... nemam zajem to vykladat. Ja ZASADNE nic nevim, nic jsem nevidel a nic neslysel. Tak po me nikdo nic nechce. Teda krome tebe," kysele se ušklíbne.

"Chápu," souhlasí pobaveně. "Život urozeného floutka tak byl pohodlnější. Ovšem v tomto případě ti to schvaluji, je to bezpečnější."

"Kdyz nevi co umis, muzou se jen dohadovat," rekne tise.

Ona lehce přikývne. "Ovšem s mírou, protože když předstíráš, že neumíš NIC, vážně dojdou k závěru, že za nic nestojíš."

"A komu na tom zalezi?" pokrci on rameny.

"Třeba mě. A tobě by také mělo, drahý. Jednou budeš možná králem."

"Tobe? Ty chces jen jedno. A kralovnou bude moje sestra. Na tom, co chci ja, nesejde nikomu, takže proc by mi melo sejit na tom, jestli pred nekym jinym nevypadam jako blbec?"

"Já mám i dlouhodobé plány, drahý... a to nikdy nevíš. Stávají se nehody, různé věci..."

"Tak poslouchej, moji sestry se ani nedotknes!" zasyci na ni tonem, který na ni jeste v zivote nepouzil.

"Copak?" zvedne pobaveně obočí. "Najednou tě zajímá, drahý?"

"Je to moje rodina. A nemysli si, ze budu skakat jak piska vrah me sestry. To bys musela pouzitim MNOHEM silnejsi kouzla," bude se na ni velmi mracit.

"Vida. Až tak na NICEM ti zřejmě nezáleží, že? Ale ne, tohle jsem opravdu neměla na mysli. Nezapomínej, kdo jsem drahý. Jsem magistra Coragh Terra, nejmocnějšího čarodějného řádu na světě. Nepotřebuji si pomáhat vraždami, abych se dostala na vás maličký trůn, ostatně k čemu by mi byl – co jsem chtěla, už mám. Tou nehodou jsem myslela cokoliv jiného – existují SKUTEČNÉ nehody, války, atentáty a draci. Počítat se mu se všemi eventualitami."

"Porad muzu abdikovat a na trune skonci bratranec."

"To rozhodně ne!" opáčí důrazně.

"Coze? Porad prece rikas, ze trun nechces."

"Říkám, že se nebudu nijak... aktivně snažit ho získat. Ale rozhodně ne, že se ho vzdám,

když budu mít štěstí a dostanu ho. Když najdeš na procházce na cestě zlaťák, taky ho zahodíš, protože jsi ho předtím nehledal?"

"Jo, jasne. Ty ho dostanes," rekne on horce.

"Odpusť, drahý – MY," trochu se ušklebí.:-)

"Ja trun nechci. To bych musel vladnout... teda pardon, poslouchat, co mi diktujes. Byla by to jeste vetsi nuda nez to tve vecne cepovani. I kdyz... omouvam se. Slovo nuda nevystihuje podstatu veci."

"Třeba by mě naopak zajímalo, jak si povedeš BEZ mé pomoci, drahý. A pokud se se mnou tolik nudíš, mohu ti zařídit více rozptýlení."

"Hodim to tu na krk bratraci, a necham si zamecek v Relois," odpovi bleskove. "Lepsim vyjadrenim zrejmně je... zadna zabava."

Ona si povzdechne. "To se pleteš. VLáda je někdy větší zábava, než je člověku milé, to znám velmi důvěrně."

"Tak se bav, ale mne bys mohla taky pro jednou vynechat."

"Vynechávám tě víc, než si myslíš, drahý."

"To jsem si nevsim. Neco chces kazdy den."

"Ale většinou nic těžkého."

"Nevsiml jsem mi, se bys nekoho jineho mucila jako me."

"Ne," souhlasí. "Jiné rovnou zabívám. A se slovem "mučení" buď raději opatrný, drahý."

"Delas to pomalu ale jiste," zabruci on.

"To bychom mohli zrychlit, co říkáš, mučírna je teď volná."

"Spis by mne zajimal ten vysledek, o který se snazis."

"Třeba udělat z tebe muže, drahý?"

On se ji zadiva do oci. "To je zaminka. Jsi sadistka. Vzdycky najdes neco, za co mne muzes trestat. Tak pitomy, abych to nevidel, nejsem."

Neurazí se, naopak vypadá pobaveně. "Čeho všeho ty si nevšimneš, drahý? Myslím, že tomu se říká spojit užitečné s příjemným."

"Proc ja?" zaupi on tise, ocividne je ta otazka recnicka.

Král se pokusí využít Kelema ke špehování Sillion. Magistra ho poté navštíví.

Lezi v posteli, macka polstar a vypada, ze by byl nejradeji tisic kilometru daleko.

"Co se děje?" dívá se na to.

On se na ni podiva. "Ja... snazim se vsechno delat spravne. Vazne se snazim, ale ted nevim, co je spravne a ty mi zase provedes neco hrozneho," vypada vydeseny.

"Ale," ušklíbne se. "A copak ti přivodilo takové dilema, drahý?"

Z nej to zacne lezt jak z chlupate deky. "Otec rikal... abych mu prinesl tvoje listiny. Ty co davas do te kozene slozky. A kdyz ti to reknu, ze ti rekne, ze svadim holky... to neni pravda! Ale mne nikdo neveri, tak mi to neuveris a potrestas me," schouli se zase kolem toho polstare.

Ona se ušklíbne. "Aha. A proto tady ležíš, jako bys měl mor?"

"Mam domaci vezeni. Nez pry si to rozmyslim," zamumla. "Ja si to ale nemuzu rozmyslet, neni co."

Kývne. "Dobře. Cením si tvou upřímnost," zní to vážně. "A tato situace jde snadno vyřešit, drahý."

"Jak?" on vydesene zaupi.

"Počkej okamžik," otočí se a odejde.

On nikam nepujde.

Ona se vrátí a přinese mu tu koženou tašku. "Když tvůj otec chce tolik vědět, co je v ní, ať se klidně podívá, drahý, a ty také," podá mu ji.

"Ja se divat nechci!" vyjekne on.

Ona se jen usměje. "Jen se podívej, přeji si to!"

On si ji vezme, a velmi neochotne se podiva.

Listiny tam sice jsou, jenže psané nějakým písmem, které v životě neviděl – ani nepozná, jak je držet, aby to nebylo vzhůru nohama.

On preleti pohledem z tech papiru na ni. "To mu bude trvat to rozlustit," zda se, ze se konecne uklidnuje.

Kývne. "To bude opravdu trvat – pár desítek let. A až to otcí předáš, vyřídíš mu ode mě vzkaz, slovo od slova."

On poslusne prikyvne "Dobre."

"Rozdíl mezi urozeným králem a zapáchajícím vandrákem, co obírá šlapky u bordelu je jenom v tom, že ten druhý si nemusí vypomáhat vydíráním vlastního syna," řekne to velice klidně.

Zato on se na ni diva znovu vydesene. "To chces abych mu rekl?"

"Ano. A můžeš dodat, že jestli se mu má slova nelíbí, ať se podle nich přestane chovat a nebudu je říkat. To je vše," vyrazí ke dveřím, s rukou na klíce se zarazí. "Pak mi povíš, jak se přitom tvářil."

On na ni jen zira, uz zase macka ten polstar.

Ona půjde, s klidem. Tváří se moc vyděšeně?

Tvari se jen o nepatrný kousek lip, nez pred jejim prichodem. Netrese se primo strachy, ale nijak zvlast mu to nepomohlo.

Teď přemýšlím, jestli by se u dveří nezarazila, a neotočila: "Nebo víš co, drahý? Já mu to raději povím sama, bude to zábavnější."

Tak to razem zvedne hlavu: "Vazne?"

"Ano," přikývne klidně. "Zdá se, že na tvójí odvaze budu ještě muset pracovat, a jistým věcem je nutno udělat přítrž hned."

On sjede z postele i s taskou. "Das mu ji sama?" poda ji ji.

"Dobře," přikývne a vezme ji. "Chceš poslouchat?"

On prikyvne. "Ja nechci, aby mi rozkazoval on."

"To nebude – aspoň ne v tomhle. Uzavřel dohodu a já očekávám, že ji bude plnit stejně jako já. V té dohodě byla ochrana před draky, nic víc. Pokud chce špicla nebo strašáka, co bude děsit jeho sousedy a rivaly, bude muset hledat jinde – a z MÉHO muže nebude nikdo dělat špeha."

"Ja... dneska zjistil, ze nemuzu poslouchat oba naraz."

"To je pravda," souhlasí. "Na jihu mají přísloví, kdo chce plout na dvou lodích, ten se utopí, drahý. Zatím to rozhodnutí za tebe odložím, ale nakonec si budeš muset vybrat."

"Ja uz ti prece rekl, ze nechci, aby mi rozkazoval on."

"Nejlepší bude, když si budeš rozkazovat především ty sám, drahý," utrousí.

„To mi nedovolis.“

„Musíš se víc snažit, drahý!“

"Vic uz delat nemuzu."

"Vždycky můžeme dělat něco víc!"

Situace: Navazuje na předchozí – krále Sillionina odpověď nijak nepotěšila a rozhodl se to s Kelemem probrat. Král a magistra psáni zeleně.

Zato až uvidí otce, nebude vypadat dobře naladěný.

No, princ se zastaví kousek za dverma a bude delat, ze tam není.

"Co jsi provedl?!" zavrčí na něj.

"Chtel jsi tu tasku. Sillion ti ji prinesla."

"Ano!" vyštěkne. "Pěkně děkuji, synu! Předpokládám, že všechno, co tam bylo užitečné, předtím schovala, a to, co mi řekla... za čtyřicet let vlády si ke mně nikdo nedovolil takovou drzost!"

"Ja ti řekl, ze to nemuzu udelat!"

Probodne ho pohledem. "Dobrá! Můžeš jí vyřídit, ať je klidná, až budu příště něco chtít, zajdu za ní sám nebo pošlu strážce!" číší z toho hrozba.

"Dobře," on jenom kyvne, nezda se, ze by ho zrovna tohle vydesilo.

Král mu zlostným gestem ukáže na dveře, takhle už ho DLOUHO neviděl zuřit.

On radeji vypadne. Ale je celkem v klidu, pujde tu vetu zopakovat Sillion.-:-)

Ta se jen rozesměje. "Čím to, že mám z tvého otce takový hrozný strach. Úplně se třesu, až mi kosti chraští a záda polévá mráz," ironie z toho doslova číší.

"Ja si rikal, ze te to pobavi."

"Velmi. A tebe, drahý?"

"Ja lituju ty straze."

Usmívá se. ""Nemusíš drahý, k tomu jen tak nedojde. Tvůj otec ví dobře, že kdybych se teď sebrala a s tebou i všemi členy Coragh Terra opustila jeho zemi, nezmůže téměř nic. Může křičet, že jsem porušila dohodu – a sklídí jen výsměch a otázky, čemu se diví. Nebo může zkusit poslat armádu obléhat citadelu – a tady otevřít bránu drakům. Nemá na výběr a to je důvod, proč DOOPRAVDY zuří."

On najednou vypada spise rozpacite. "Proc jsi mi uverila?"

Zvedne obočí. "Zaprvé, ty jsi příliš vyděšený. A za druhé, nejsi politik – a nejsi zákeřný. Občas se chováš jako hlupák, ale zákeřný nejsi."

On si oddechne. "JEMU nic nosit nebudu. Za to, co mi dela, vubec ne."

"A ani nikomu jinému, drahý," neřekne to jako výhrůžku, spíš pouhé konstatování.

"Nenapada mne duvod, proc bych to mel delat?"

Pokrčí rameny. "Proč lidé páchají zradu? Ze strachu, pro zisk, z přesvědčení, nebo z touhy po moci."

"Strach mam akorat z tebe, majetku mam dost, pochybuju, ze mne nekdo presvedci, ze mi udela neco horšiho, nez ty, a touhu po jake moci? Abych musel chodit na schuzky s nudnyma lidma a rozhodovat ve vecech, ktere mne nezajimaji?"

"Takže zbývá přesvědčení, drahý... pokud tedy nějaké máš," pozoruje ho zkoumavě. On si odfrkne. "Pripadm ti jako Ulmista?"

"To nemusí být jen tohle. Třeba tvůj přítel Frederick zradil, protože věřil, že je chyba s draky bojovat. Že tu válku nelze vyhrát, takže je lepší se s nimi spojit, třeba se i podrobit a sloužit jim, než se naskytne lepší šance udeřit, jinak stejně prohrajeme a ztráty budou obrovské. I to je zrada z přesvědčení."

"Tohle je ale muj domov. Ja ho nemuzu prodat."

Kývne, vypadá potěšeně. "Dobře, drahý. A já slibuji, že ho nenechám padnout. Leda by tvůj otec VÁŽNĚ udělal něco, čím by mě rozzuřil – a to by se musel snažit mnohem víc, zatím je mi leda pro smích."

On se zamrací: "Pokud odejdes, ja s tebou nezustanu."

Zase ten škleb. "Řekla jsem snad, že tě tady v tom případě nechám, drahý?"

"To je fuk, ted na mne mas pravo. Pak uz ho mit nebudes."

"To se mýlíš. I kdyby došlo k vypovězení dohody, náš sňatek je stále platný. Měl sis tu dohodu lépe přečíst, dokud nás smrt nerozdělí, drahý. A v našem případě ani pak."

On se na ni bude mracit. "Ted jeste mam co ztratit. Pak uz nebude co."

"To raději neříkej – mohlo by se ti to vyplnit!" zpraží ho.

"Je to tak," rekne on velice tise a zamyslene.

"Omyl, drahý. Jaké to je, nemít co ztratit, jsi ještě ani zdaleka nepoznal."

"Hlavne, ze ty vis vsechno nejlíp!" prskne.

"Ano. A ty doufej, že některé věci nezjistíš," teď už se neusmívá ani náhodou.

On se jen otoci a pujde pryč.

Situace: Diskuze o ozdobě Sillionina krbu.

"Co... co to je?!" zira na hlavu v lihu.

"Bývalý velmistr, nechala jsem si z něj kousek na památku. Muj ucitel."

"Chápu. Takhle skončila poslední lekce?"

"Spíš závěrečná zkouška."

"Muzu hadat... myslel si, ze na magii nemas hlavu?"

"Ne, naopak. Obával se, že ji mám víc než on."

"Predpokladam ale, ze TO ti nerekl."

"Ne. Zastával názor, že dýka do zad to sdělí názorněji. Měl pravdu."

"Naucil te kryt si zada?"

"A udeřit první."

"Jasne. To mi predvadis nazorne kazdy den."

"Snažím se, drahý," velmi "milý" úsměv.

"Nechces mi rict, co bych mel delat, aby ses tolik nesnazila?"

"Přece nic, drahý"

"Nic??"

"Jistě, drahý. Vůbec nic."

"To mne delat nenechas."

"To je ale jedno, drahý," usměje se.

"Ja to nechapu," vypada fakt nechapave.

"Je jedno, co děláš, drahý," přeloží mu to názorně. "Co se mě týče, starého psa novým kouskům nenaučíš. A mě je už přes tři sta let. Takže marná snaha, obávám se, znáš tu pověst o škorpiónovi a lišce?"

"Ne."

"To tvé vzdělání... Škorpión se procházel po břehu řeky a přemýšlel, jak se dostat na druhý břeh. Uviděl lišku, která se chystala přeplavat, a zavolal na ni, aby ho vzala na záda. Liška namítla – co když mě bodneš? A škorpión ji odpověděl, to bych byl přece blázen, oba bychom se utopili. Liška usoudila, že má pravdu a souhlasila."

A?

"Když byli přímo uprostřed řeky, škorpión lišku bodl. Liška se po něm otočila, a zatímco jí jed zastavoval srdce, zeptala se – proč jsi to udělal? Teď se utopíš taky. A škorpión odpověděl – promiň. Nemůžu za to, takový jsem – a jiný už nebudu."

"A v cem je to pouceni?"

"Nedotírej příliš na škorpiony, drahý. Bodají."

"Kdybys mne nechala, obesel bych te VELKYM obloukem. Mne teda spise nez skorpiona pripominas kudlanku."

"Kudlanky jsou moc hloupá stvoření. Zabít samce hned při prvním spojení je nepraktické, s kým si užívají potom?"

"S dalsim?"

"Moc velký nedostatek."

"To by se nemuselo krali libit, co?"

"To také, drahý."

"Obvykle se obetovavaji princezny a pak vsichni placou. A zrovna v nasem kralovsti to jsem ja a vetsina se mi akorat smeje."

"Tomu se říkám rovnost pohlaví. Sláva civilizaci, drahý."

Situace: První diskuze o Kelemově magickém studiu.

"Proč ztrácíš čas s tímhle brakem, drahý?"

"Jakým brakem?"

"Tou knihou. Připomínáš mi člověka, co chytá vodu do dlaní a přitom má za rokem studnu, proč jsi nepožádal mě?"

"Dík, ale vystacim si sam."

"Jak myslíš," pokrčí rameny. "Až se budeš chtít OPRAVDU učit čarovat, dej vědět."

"Nechci se ucit carovat od tebe."

"Ach, hrdost, drahý?"

"Ne. Praxe."

"Praxe?" zvedne obočí.

"Jo. Dokazes mi prakticky znechutit uplne vsechno."

"Nebud' takový pesimista. Třeba je to tím, že jsi zatím nedělal skoro nic, co by se mi líbilo."

"Jsem realista. Byl by to pro tebe jen další způsob, jak mne mucit, a jeste bys pridala to, ze jsem to sam chtel. Nechci."

"Jenže problém je, že pro tebe je mučení VŠECHNO, co ti nejde hned a samo, drahý. A magie, ta bohužel ROZHODNĚ nejde hned a sama. Takže se uč sám, jak tě znám, brzy tě to přestane bavit, je to přece tak těžké," v hlasu má pichalovost.

On pokrčí rameny: "No tak prestane, no. Svet se prece nezbori."

"Jistě," ušklíbne se. "Jsi přece princ."

"Jiste. Jsem prece princ. Ne cernokneznik."

"Máš pravdu. Princem se můžeš pohodlně narodit. Černokněžník už vyžaduje snahu."

"Mne by nevadilo narodit se jinde – bez tebe."

"Myslím, že narodit se někde jako rolník, změníš názor brzy, drahý."

"Me prostě zajímalo, jak to funguje. Vim, ze ty mas nejmin sto let naskok, takže bez sance. Akorat jsem chtel vedet, proc magie funguje, a ne se stat temnym mistrem. A ty uz v tom zase vidis nedostatek snahy, kdyz jsem si akorat precet jednu knizku."

Ona si povzdechne. "V tom případě odpusť. Ale i tak je tahle kniha špatná, pokud dovolíš, přinesu ti lepší."

On se na ni bude dívat trochu podezřívavě, ale pak kyvne. "Tak jo."

Druhý den mu donese dvě knihy, vypadají staré a zcela jistě jsou z magické knihovny. Popisují základy magie mnohem lépe, bez zbytečných keců.

"Diky," on si je vezme, ovsem s pokroky ve cteni se ji chlubit nebude, jako by zmizely ze sveta.:-)

A ona už s tím taky sama nezačne, jako by se to nestalo

Za nějaké dva měsíce ji je přinese zpatky.

"Diky, vracím je."

Zadívá se na něj: Splnilo to tvé očekávání, drahý?

"No... v podstatě ano. Rozhodně toho vim víc."

"A chtěl bys další?" nadhodí ledabyle.

No, vypadá tak nějak váhava." Ja nevim, jestli by to k necemu bylo..."

"Proč myslíš?"

"No, bylo tam pár věcí, kterým jsem úplně nerozumel," leze to z něj jak z chlupaté deky.

"Ano?" zadívá se na něj, bez výsměchu, vypadá zaujatě.

"No, třeba se tam píše, že magie je všude kolem a ve zřídlech je koncentrovaná, ale už se tam nepíše, kde se teda všude kolem bere? Ze nam ji dává Ulm, se mi moc nezdá."

"Ne," usměje se zlehka. "Ptáš se na něco, o čem se staletí přou ti největší mudrci a čarodějové na světě. Existují různé teorie částečně podepřené důkazy, podle jedné magie vzniká samotnou vírou lidí, podle druhé zase kouzly čarodějů, požehnáním bohů, a tak dále. Já a řád Coragh Terra zastává názor, že magická síla je prostě druh energie, která existuje přirozeně sama o sobě – jako světlo, teplo nebo vzduch. Dá se s ní pracovat, jako vodu můžeš vypařit, změnit v páru a tou třeba ohřát jídlo, ale nedá se zničit a pokud se spotřebovává, pak natolik málo, že není pravděpodobné, že by se někdy vyčerpala. Z toho plyne, že také neuznáváme dělení na dobrou nebo špatnou magii. Voda také není dobrá ani zlá. Je to prostě jen voda – můžeš se jí napít nebo ji vařící někomu vylít na hlavu, je to jedno."

"Aha. Takže tu prostě je a nikdo neví odkud. To tam taky mohli napsat."

Tentokrát je úsměv výraznější. "Nikdo nepřiznává rád, že něco neví – a hlavně lidé, co píšou knihy, drahý."

"No jo, ale stejně si tu magii porad nějak nedokážu představit."

Další úsměv. "Umíš si představit vzduch? Něco, co je všude, nevidíš to, necítíš, ale přesto můžeš jistým způsobem poznat?"

"Ale vzduch cítím, když fouká vítr."

"Správně," kývne. "Za určitých podmínek bys mohl cítit i magii, kdyby jí kolem bylo opravdu hodně... posaď se. Něco ti ukážu."

On poslechne.

On zvedne ruce, nemluví, jen rty se jí hýbou... a on se náhle začne cítit divně. Trochu

jako opilý, točí se mu hlava, je mu slabě nevolno, v zádech mu mrazí, divný, trochu nepříjemný pocit, jaký ještě nepoznal.

Zacne se rozhlízet vypada trochu vydesene.

Ona pomalu dá ruce dolů, ten pocit začíná ustávat. Dlouze zhluboka vydechne.

"Cítil jsi něco?"

"Jo," polkne. "To byla magie? Uz vim, proc se ji vetsina lidi vyhýbá."

Kývne. "Práh citlivosti je pro každého jiný, ale většina lidí se jí vyhýbá. Překonat ten pocit právě pomáhá studium a cvičení."

"Pocit jako pri kocovine, plus navíc, ze mi nekdo hodne neprijemny stoji za zády?"

Usměje se víc. "Pro některé je to až fyzická bolest, přitom právě z těch bývají nejlepší čarodějové. Když už jsi použil to přirovnání, pamatuješ se, jaké to bylo, když ses poprvé opil?"

"Priserne. Slibil jsem si, ze uz to nikdy neudelam."

"A dodržel jsi to?"

"Jisteze ne."

"Tak vidíš. Ovšem, když jsi pil víc, získal jsi i vyšší odolnost, postupně přišel na to, kolik je pro tebe akorát, aby byly negativní dopady co nejmenší, je to tak?"

"Jo. Ale stejne to obcas nedodrzym."

"S čaroději je to stejné," usmívá se. "V podstatě naprosto stejné."

"Jenom abych se ujistil... tenhle pocit mají z magie i Ulmiste? Není to tak, ze je to specialita vaseho radu?"

"Ne," zavrtí hlavou. "Tenhle pocit je stejný pro všechny čaroděje. Liší se jen výklady, smysl, který mu přiřkládají. Pro Ulmisty je to zkouška, utrpení, kterým platí za to, že používají moc, kterou jim Dobrotivý Ulm seslal. Pro Coragh Terra je to prostě symptom, asi jako kocovina. A tak dále."

"No a co vestci? To je taky magie? Slysel jsem, ze to obcas nekdo umi odmala."

Kývne. "Také. Jen trochu jinak použitá. Většina věštců nevěští na vědomé úrovni. Používá magii kolem sebe k věštění stejně automaticky, jako ty dýcháš, dá se to přirovnat ke geniálnímu bardovi, který má prostě talent pro zpěv a hru na nástroje, zatímco jiní se to musí dlouho a pracně učit. Většina nejlepších věštců se věštit neučí. S tím talentem se rodí a maximálně ho časem zdokonalují, ale to, co ten talent umožňuje, je stále magie, jedna a tatáž původní síla."

"No, a kdyz teda jde byt genialnim vestcem, proc nejde byt genialnim carodejem?"

"Jistě, že jde," usměje se. "I to se stává, podívej se třeba na mě. Někteří mě za takového

pokládají, v mém případě šlo sice spíše o výsledek úmyslu, ale i tak."

"Jakeho umyslu?"

Zvážní. "Řád Coragh Terra se zabývá i výzkumem magie. Jednou z věcí, na které dlouho pracoval, bylo ověření či vyvrácení teorie, nakolik jsou čarodějné schopnosti dědičné. Možná víš, že například hudební talent za určitých okolností je. Takže Řád velmi zajímalo, zda toto platí i pro čaroděje – a pokud ano, do jaké míry toho lze cíleně využít, tak říkajíc je pěstovat. Stovky let jsme vedli přesné genealogické záznamy a podle nich uskutečňovali povinné svazky mezi vhodnými páry, zkoumali, vyhodnocovali výsledky."

"A?"

"Ano. Časem jsme zjistili, že tomu tak skutečně je. Čarodějné schopnosti JSOU dědičné, dokonce dost výrazně, a pokud jsou oba rodiče dítěte čarodějové, šance, že jejich potomek tu schopnost zdědí a ještě lepší, je vysoká. Jenže se objevily i nedostatky. Značné nedostatky," zadívá se stranou.

"Tvuj vzhled?"

"Také," přikývne. "Horší ovšem bylo, že se začaly objevovat i psychické poruchy... paranoia, megalomanie, vražedné záchvaty nebo naopak deprese. Příčina je nejistá. Jedna teorie říká, že prostě existuje hranice magické moci, jakou je lidské tělo a mysl schopna pojmout, asi jako existuje hranice otravy alkoholem, a čím blíže se k ní dostaneš, tím horší vedlejší účinky to má. Druhá naopak tvrdí, že náš projekt byl špatně veden, pracoval s příliš malou skupinou lidí. Po deseti generacích byli už vícemň všichni navzájem příbuzní, a to se mohlo na potomcích rovněž podepsat... tak či tak, ve výsledku je to jedno."

"Proto chceš mne? Ze s tebou nejsem příbuzný?"

"Především nejsi čaroděj, drahý. Ne přirozený. Já jako poslední článek toho výzkumu jsem hranici nejbliže. Pokud bych si vzala kohokoliv se silnějším magickým talentem, riziko, že naše děti postihne některá z fatálních poruch je... extrémní. S tebou je mnohem menší."

"No jo, ale co když budou dečka stejně vypadat jako ty?"

Pokrčí rameny. "Popravdě, to, jak budou vypadat, mě trápí ze všeho nejméně," zní to studeně.

"No jo, ale lidem se to nebude líbit."

"Myslíš, že když budou vypadat normálně, ovšem v osmi letech dojdou k závěru, že lusknutím prstů někomu vyvařit v hlavě mozek je ohromná zábava, bude se to lidem líbit víc?"

"Ne. Ale od toho tu jsi ty."

"Ano," připustí zachmuřeně. "Ovšem zabíjet vlastní děti není nic, co bych chtěla udělat,

dokonce i kdyby to bylo nezbytné," nezdálo se, že pochopila jeho narážku. "Stačí, že jsem to viděla u jiných."

On vypada zarazene, zda se, ze tohle mu nedoslo. Nakonec rekne tise: "Ja bych prezil, kdyby vypadaly jako ty. Sice bych asi musel dat dost lidem pres drzku, ale zvladnul bych to, ostatne vladnout budou deti sestry. Ale zabijet je jako nepovedeny pokus... to se nedela."

Přikývne, pozoruje ho vážně, bez úšklebku. "To je pravda, ovšem někdy ti ukážu, co také držíme v podzemí domu Coragh Terra. Pak si možná už nebudeš tak jistý – a lépe pochopíš, proč jsme si vybrala tebe, drahý."

On se na ni diva: "A co když to se mnou nevyjde?"

Levý koutek jí vyletí. "Jsem optimistka. A pokud ne, budu zřejmě poslední. Čarodějný rod starý skoro třicet generací... nu, nějak skončit musí," ten úsměv je teď zřetelně hořký.

„Ale třeba by ti to mohlo vyjit s nekym jinym?"

Pokrčí rameny. "Třeba se mi nechce hledat někoho jiného, drahý. Já nejsem typ na jednu noc."

Situace: Rozhovor o magii, variace na předchozí a zároveň navazující.

"Vis, jak jsem se te včera ptal na nějaké věci? Ja si ty otázky průběžně při čtení psal. S tím ze si je třeba najdu," přistrčí k ní dva popsane pergameny.

Ona zvedne obočí, vypadá překvapeně. "Přece jen mě ještě umíš překvapit, drahý," čte si to, drápem zamyšleně klepe o stůl.

No, hned první je ta, na kterou mu odpovídala včera. Další jsou vesměs detaily, drobnosti, které svědčí o snaze to skutečně pochopit, nejen brát věci jako fakta. Ovšem na některé ty detaily bude odpovídat dost těžko, protože on nezná zase některé jiné zákonitosti, ze kterých to vychází – některé jiné ale může zodpovědět poměrně lehce.

Dívá se na to. "Něco z toho je docela snadné zodpovědět. Ovšem k něčemu bys potřeboval další znalosti, jinak to bude těžké... to znamená pár dalších knih," zadívá se na něj lehce tázavě.

"Jak moc knih?"

Nakloní hlavu. "Tři čtyři... hlavně tady na to, o typech magie a zaměření čarodějů, je to složitější než bys myslel."

On se bude lehce mracit. "Ale to mne prave zajima!"

"Pak si je zřejmě budeš muset přečíst, bude to kratší, než když ti to budu vysvětlovat krok za krokem."

"Tak jo," kývne "Tohle chci vedet."

"Dobře," vypadá pobaveně, ale ne výsměšně, jinak než jindy. "Přinesu ti je hned," vstane, jako by se bála, že si to do večera rozmyslí.

On se mrací. Mracit se bude i na ty knihy, když je přinese, ale vypadá tak nějak odhodlaně. Zda se, že ho zrovna tahle otázka o čarodějích VAZNE zajima.

Ona se nebude ptát proč ani nač, vypadá tak nějak... spokojeně. Dá mu knihy. Myslím, že vynechá i pravidelný sex, aby ho nerušila od studia.

Tak to si on stezovat nebude:-) Sice, když to necha JEN na něm, bude mu to tvat mnohem déle, než průměrnému studentovi magie, zda se, že kome toho děla i jiné věci, ale nakonec se výsledek dostaví. Teda dostaví se on se seznamem otázek:-) Ma spoustu dotazů na jemné nuance, a docela dost věcí se týká zvláštních magů, na tohle téma se jí bude vyptávat dost podrobně.

Ona je zodpoví trpělivě a všechny, a nakonec podotkne. "Zdá se, že tě to opravdu zajímá."

"No, tohle se hodí vědět, s čím mužu pocítat a kde jsou slabiny... a navíc, teď vím něco,

co sestra ne!" pri tom pomysleni se mu uplne rozzari oci.

Jí zacukají koutky. "Nechceš se zkusit i naučit něco, co ona ne?"

"Co?" zadiva se na ni.

"Čarovat," řekne jako by nic.

"Ty bys... dovolila bys mi to?"

"Proč ne?" pokrčí rameny. "Nenarodil ses s přirozeným talentem, takže v každém případě nehrozí následky, o kterých jsme mluvili. A konečně bys dělal něco smysluplného."

On chvíli vypadá zaujate, ale pak rekne: "Nerikej, ze se te sestra jeste neptala na vyuku?"

Přikývne. "Ptala. Odkázala jsem jí na Dobrotivého Ulma."

"Jo? Proc? Ona je strasne cilevedoma, delala by ti radost," ten konec rekne dost horce.

"Někdy ovšem cílevědomost není všechno, drahý. A ne... jsem si celkem jistá, že by mi NEDĚLALA radost. Adepty jako ona jsem v domě Coragh Terra házela ze své věže," řekne to velice klidně.

"Co? Proc?"

"Protože je rozdíl, když se někdo chce učit magii, protože ho zajímá a baví, a je rozdíl, když se chce učit proto, že si už představuje, jakou s takovou silou získá moc. Jdi za vikomtem Galletym a zeptej se ho, jestli by učil šermu a boji někoho, kdo by za ním přišel a řekl, že se to chce naučit, aby byl nejlepší zabiják. Uvidíš, co ti poví. U učedníků, jakým by byla tvá sestra, si mistr může být jistý jen jedním: Čím víc je toho naučí, tím dřív ucítí v zádech jejich nůž."

On se zamrací: "Sestra nikoho nezabíjí."

"Zatím," pozoruje ho vážně. "Ty se ještě musíš o lidech učit, drahý. Nemusíš mi věřit, ale i tvá sestra mi přinesla seznam dotazů. Jen ty její byly podstatně praktičtější."

Ona se na ni diva dost zarazene. "Praktičtější?"

"Ano. Vlastně je tu ještě někde mám," chvíli se hrabe někde pod stolem a podá mu dva listy papíru. Písmo své sestry pozná, dotazy zahrnují... velmi praktické aplikace, jako jak těžké je pomocí magie zbořit hradby města, jakým kouzlem se nejlépe zabíjí na dálku nebo způsobuje mor. Je toho docela dost a mnohdy celkem překvapivé nápady, jak by se magie dala využít, ovšem všechno se nese ve stejném duchu.

On si to cte a kroutí hlavou. "Ja bych cekal ze z takovych dotazu budes nadsena."

"To ano," ušklíbne se. "Má fantazii, to musím uznat. Bude z ní ideální královna – ale nehodlám si tento typ čarodějky vychovávat pod svou střechou. Protože to může skončit jen jedním způsobem."

"Ale mne to nabízis? A pritom vis, jaky jsem."

"Správně," přikývne. "Právě proto, drahý. Tebe zajímá magie samotná, její umění, ne cíle. Nemyslím, že bys po nocích snil o tom, kolik lidí bys dokázal zabít a kolik zemí pokořit, kdybys byl mocný čaroděj, nebo ano?"

"Ne, ja snim o tom byt svobodny."

"Správně. A adepti jako ty jsou vzácní. Většina těch, co přijde do domu Coragh Terra mají podobné sny jako tvá sestra. Většina jich taky skončí špatně. Ovšem ti nejlepší jsou jako ty, drahý."

On se na ni diva dost neduverive. "Ja nejsem cilevedomy a taky nijak extra chapavy."

"Cílevědomost jde naučit a chápavost je relativní pojem. Z mého hlediska jsou důležitější jiné přednosti, drahý."

"Jenze... vis, ja... jsem tak premyslel... kdybych si mohl vybrat, jakym magem bych chtel byt... uplne cokoliv..."

"Ano?"

"Mne se asi nejvice libi zivly. Vetrny mag," vysouka ze sebe, kouka se pri tom do země.

Nevypadá překvapeně, ale ani uraženě. "Dobře," dokonce se usměje. "Myslím, že se k tobě hodí, drahý."

"Ale... to se v Coragh Terra asi nenaucim. Ne?"

"Ne," přikývne. "Ale mohu tě naučit základy, které jsou stejné pro všechnu magii a pak ti najít učitele. Dům Větrovládců sídlí daleko na východě. Myslím ale, že neodmítnou učedníka... a pokud si povedeš dobře, možná dokonce některý z jejich mistrů přijde až sem, konečně, jsi princ."

On zvedne hlavu "Vazne?!" v ocich se mu zajiskri.

"Jistě, drahý," přikývne, levý koutek jí vyletí. "Při troše štěstí a snahy tě tvá sestra bude za pár let žádat, abys na nějaké nešťastné město seslal hurikán."

Ted vypada ustrasene. "Nerikej ji to."

"Nakonec se to stejně dozví, ale nevidím důvod, proč jí sdělovat naše soukromé věci."

"Ja nechci, aby to lidi vedeli. Pak bych nemel klid uz vubec."

"Dobře. Bude to naše tajemství, drahý," mrkne na něj.:-)

On se usmeje, a ze se na ni casto neusmiva. "Dekuju."

Jen pobaveně kývne. "Jak hluboko jsi klesl, že drahý? Jak je to dávno, co jsi slovo "učenec" pokládal za sprostou nadávku."

On se zamraci. "Ja nechci byt ucenec. Vyschly suchar, co zna akorat knizky. Jsem princ, musim si udrzovat jistou... povest. Pak to nikomu neprijde divne."

Kývne. "To bezesporu.":-)

No ted snad poprve od ni neodejde jak spraskany pes. Narovna se a vypada cely tak
nejak ziveji...:-)

Situace: Po noci se Sillion si král pozve Kelema na kobereček. Král je psán zeleně.

"Jak to vypadá?! Jestli zas budu muset platit nekomu odškodnění..."

"Ne, otče, to určitě nebudeš. Vlastně jsem prokazal vlastní službu."

Dívá se na něj nechápavě. "No, to by bylo poprvé. Vypadáš příšerně. Poslouchas mne vůbec?!"

"Hm? Jsem ostuda kralovství a mám si vzít příklad, ze své sestry?" tipne si bez zájmu.

Král otevře ústa... a zas je zavře. "Však ona te tvá žena snad přivede k rozumu," zavrčí.

"Snad bohové dají, a povede se jí to stejně jako tvé matce se mnou!"

On si ho zmerí pohledem: "No to pochybuju."

Bolestně se ušklíbne, jako by říkal "já také.":-)

"Klid se!" zavrčí.

Situace: Kelem se svěřuje Fredovi se svými zážitky po noci se Sillion. Fred je psán zeleně:

"Tys musel mit noc. Co já bych za to dal, ty služky a kuchařky jsou tak NUDNÉ. První OPRAVDOVÁ ženská a zase jí máš ty."

"Co se ti na TOMHLE libi?" ukaze na skrabanec na oku.

"Mám rád, když je to zostra... jenomže všechny ty vévodkyně a hraběnky jsou na nic. Proč asi myslíš, že mám radši právě kuchařky a služky, člověče? Ty to umí aspoň trochu rozpálit."

"Zostra? Jenže ona si ze mě udelala rohozku! "

"Fakt?!" zírá na něj, vypadá... dychtivě.

"Ty ses fakt uchyl, vis to?" odfrkne si on. "Ještě, ze si na vetsinu toho, co se mnou prováděla, poradne nevzpominam."

"Škoda," zabručí.

"Copak tohle je nejaka spravedlonost?! Ty bys ji nejradsi prilezl po kolenou do postele mne ji vyhrozuje! Krucinal, proc je tak tvrdohlava a nemuze si uzit s tebou a mne dat pokoj!"

"Má zásady," povzdechne si. "Pravá magistra," je v tom obdiv.

"Zasady?? Je to magistra pavouciho radu, proboha! Videl jsem jak zloveka zaziva prepulila! Jake asi muze mit zasady?!"

"Třeba nespát s jiným chlapem, když je zasnoubená?" Na okamžik se zašklebí. "Heh... ty budeš mít teď asi půst, kamaráde."

"Sex je zrovna teď to posledni, na co myslim, ver mi to," zavrci on. "Nebudu mit ani cas se poradne vzpamatovat, chce si to pozitivni zopakovat a ja premyslim, kam bych utek, aby mne nenasla."

"Tak to bude těžká práce, hádám."

"Jo," rekne on pochmurne.

"Ehm... co chceš teď dělat? Měl by sis užít svobodného života, dokud to jde, nevyrazíme třeba na lov?"

"JAKEHO svobodneho zivota?" odveti. "Napred se dam dohromady, ale ten lov neni spatny napad, alespon prijdu na jine myslenky."

Kývne. "Ach jo. Už zase máš to, co bych já chtěl... a není ti to vhod. Sakra, nevím, CO dělám špatně."

"To mi povidej." on se kysele usmeje "Milerad bych si to s tebou vymenil."

"Já taky... ach jo. Škoda, že to nejde."

"Hm... jdu k Ulmovi, alespon k lecení se hodi, akorat to kazani, co si kolem toho budu muset vyslechnout..."

"Tak to si teda piš!" zašklebí se. "Ulmisti se požehnavají nebo si odplivují, jak tvou nastávající jenom uvidí na deset kroků. A třetina jich už prý utekla z města."

On pokrčí rameny "Porval jsem se v hospode, copak to není vidět? Takže to bude něco na téma miluj bližního svého... cert aby to spral."

"To záleží na tom, kde všude jsi zraněný," zašklebí se. "Že bys zkusil třeba sednout na koně?"

"Kopli mě do kouli, i to se stává." Zavrcí. "Ty máš nějaké zkušenosti."

Vyprskne. "To je pravda. Akorát ty drápance budeš vysvětlovat blbě... leda bys tvrdil, že jsi honil kočku v růžích."

"Nezbyva než odmítnout vypovídat," povzdechne si on. "Ji je ovidně jedno, co si lidi pomyslí, měmu otci jakbysmet, tak proč by to mělo zajímat mě?"

Zašklebí se. "Měl bys slyšet, co se povídá. Velmistr Noivil měl prý skoro mrtvici, když slyšel o tom sňatku," ztiší hlas. "Slyšel jsem, že nazval tvého otce kacířem a ten mu hrozil popravou."

"Noivil je sasek, co nezná své hranice a jednou na to osklive dojede," rekne princ jako by nic... ovidně NECO o tom ví.

"Ano?" zadívá se na něj Frederick tak nějak. "Netušil jsem, že ho znáš, poslouchal jsi u správných dveří?" šfouchne do něj.

"Prece musím vědet, komu se mám vyhybat, no ne?" usklíbne se. "Bud tak laskav a nestrej do mě, bolí mě všechno včetně zeber."

"Promiň. Každopádně, kolem tohohle prý bude ještě veselo. Mimochodem, už jsi vidět tu věc?" ztiší hlas.

"Jakou věc?"

"Ale no tak! Neříkej, že to nevíš, Coragh Terra prý mají nějakou magickou super zbraň proti drakům. Nikdo jí ještě neviděl, moc by mě zajímalo, jak to vypadá."

"O tom jsem teda ještě neslyšel."

"Já taky ne, ale vyslechl jsem toho týpka Predu, jak o ní mluvil s Noivilem. Sillion ji prý má osobně, neříkej, že ti jí neukázala!"

"Proč by mi ji měla ukazovat? Uvazuj, připadam ti jako člověk, kterému lidi sverujou?"

"No... musím odpovídat?" zašklebí se na něj. "Ale stejně, kdyby náhodou, zajímalo by mě, jak taková věc vypadá. Jestli je to nějaký stříbrný zářící meč s diamanty, chápeš."

"Jo, jasne, jestli to zahlidnu, dam ti vědet."

"Díky! Hele, kdybych ti mohl nějak pomoci..."

"Sežen něco poradného k piti a večer si konečně dame."

"Platí!" zašklebí se. "Loučení se svobodou."

Situace: Varianta Fredova dobrodružství v Kelemově těle včetně následků a pokračující diskuze o Sillionině novém psu. Kelem a Fred psáni modře.

Naopak si ho prohlíží pohledem, jakým se kocka dívá na mys. "Copak se to s tebou stalo drahy? Vubec NEKRICIS."

Anebo rovnou – "Kdopak ty jsi? Máš Kelemovu tvář, ale ROZHODNĚ nejsi Kelem! Zatím jsi mě pobavil, ale teď radší mluv!"

"Ja... ja jsem Frederic."

"Ach tak. A kdepak je Kelem? Zabil jsi ho?" ptá se zcela klidně.

"Ne! On je... uklizeny."

"A ty pracuješ pro koho?" lehce mu přejede drápy po krku. "Ulm nebo draci?"

On zapolyka. "Draci." Kupodivu z toho drapu nevypada ani tak vydeseny, i když se mu zrychli dech, to ano...

"Aha. Je mi jasné, co jsi tady měl udělat – ale co nechápu je, PROČ jsi to neudělal?"

"Ty... jsi tak nádherná," dívá se jí do očí. "On si te vubec nevazil!"

Ona bude vypadat minimálně... zaraženě.

"Mas oči jako nocní obloha, ty drapy jsou tak... vzrusující! Já myslel, že to dokazu... ale alespoň JEDNOU, jsem se te chtěl dotýkat."

Sillion jen zavrtí hlavou, mírně... ohromeně.-D

"Dobře. TOHLE by sis nevymyslel... upřímnost si zaslouží odměnu. Budeš se mě moci dotýkat, a když budeš hodný, občas se dotknu i já tebe."

On se začne usmívat. "Děkuji! Ani nevíš, jak moc jsem o tobě snil!"

Zato ona se šklebí... poněkud nehezky. "Ten sen ti splním. Tohle místo má tak pěknou zahradu. vždycky jsem chtěla mít psa."

"Psa?" dívá se na ni poněkud nechápave.

"Ano... chceš si vybrat jméno? To ti ještě dovolím. Frederick je trochu."

"Chceš ze mne udělat svého... psa? Skutečného psa? Tvého?"

Šklebí se. "Těšíš se?"

"Bojím se," pipne on.

Pohládí ho po tváři. "Neboj. Bolí to jen chvíli."

Pes tazavě knuci... "Jak vis, že te při první příležitosti nezakousne?" polkne Kelem nasucho.

"Protože se mu to začne líbit," opáčí suše a podrbe psa za uchem.

Pes sebou přestane mlít a drží:-)

A Kelem vypadá, že je zralý na omdlení. "Tohle... to... to... je fakt moc!" vypraví ze sebe.

Pes se s nejvyšší opatrností posadí, pokud ho drbe, vypadá spokojeně, jediný na koho se nedívá zrovna přivítává je Kelem. Sillion olízne ruku

„Takhle ho přece nemůžeš nechat!“

"Jak chceš, drahý! Změním ho zpátky a pak ohlásíme, co udělal. Skončí na katově špalku jako zrádce. Ale možná ho předtím král nechá mučit, pobavíme se. Ostatně, proč se ho nezeptas, co chce?"

Kelemovi bleskne hlavou, ještě chvíli a budou tu DVA psi... přesto se naštvě.

„Hej, jak to, že si on může užívat s kým chce a já ne?“

"Protože štěňata vlčáka nejsou v nástupnické linii na trůn, drahý. Ovšem pokud mu závidíš, co bys řekl takovému chovnému býkovi? Ten si užívá skoro pořád."

"Nechci, aby moje děti lidi jedli," odsekne vydeseně.

"Tak co takhle osel? Možná se na tebe hodíš víc."

"A memu otci to jistě vysvětlíš."

"Nemyslím, že bude překvapený. Stejně tě za něj považuje už teď."

Situace: Sillion si všimne Kelemovy vášně pro lov a nabídne mu rozšíření zážitku.

"A čím budu trhat laně, drahý? Až tahle krize skončí, chci si s tebou taky někdy vyjít na lov."

"Lane? Vis. mne už ty lovy tak nebavi jako drive..."

"Zase budou, drahý, uvidíš, až vyjedeme spolu. Nemáš představu, jak je lov vzrušující, když jsi proměněný ve vlka."

"Ve vlka? Ja??"

"Jistě. Já si stačím, ale ty máš moc malé zuby."

"Ehm... mne to ale vůbec nevadí."

"Ovšem s TÍMHLE žádnou kořist nezadávíš."

"Ja ji taky nelovím zuby, mám ostep a luk."

"Jak neosobní a nudné!"

"Mne to stacilo.."

"Protože nevíš, o co jsi přišel, drahý."

"Takže mám behat po nocích jako zvíře?"

"Nemáš ponětí, jak je to vzrušující!"

"Hm," do nadseni ma HODNE daleko.

Situace: Jiná varianta téhož.

"Ulovil jsi něco, drahy? "

"Jo, dostal jsem kance. Prasknul mi kopi, ale už ho měl v sobě, bude gulas."

Ona se jen usměje. "Jak pozoruhodná náhoda. Používáš ho často?"

"Co? Kopi? Na lov kancu je nejlepší."

Jemný úsměv. "Někdy mi to budeš muset předvést, drahy."

On se na ni překvapene zadíval. "Ty chceš se mnou na lov?"

"Zajímavá myšlenka, že? Už dlouho jsem nelovila... máš raději orla nebo vlka?" usmívá se, ale vypadá, že usilovně přemýšlí.

"Orli se loví blbě, leda tak mladata a vlci jsou dost rychlí... ale lov přece není pro ženská. Pistis a omdlívají při pohledu na krev..." on se zarazil. "Zapomen na to."

Ona se baví. "Mám ti dokázat, že pohled na krev mi nijak zvlášť nevádí, drahy?"

"Nee... já jen rychleji mluvím než myslím. Jsem si zkusil představit tebe jak pistis a je to dost nereálné."

"Také myslím, a mylil ses i v tom zbytku, drahy," usměje se medově. "Já nezamýšlela lovit orla nebo vlka. Měla jsem na mysli lovit JAKO orel nebo vlk. Uvidíš, lov pak získá zcela nový rozměr..."

"Eh," on nějak vypadá, že neví, co na to říct.

"Copak, drahy? Něco se ti nelíbí?"

"To jako fakt??"

"Jistě, drahy. Uvidíš, že teprve pak je lov správně vzrušující."

"Ale, ale... jako zvíře??"

"Jistě. Představ si ten adrenalin, když kořist sám uštveš, strhneš k zemi, rozerveš jí hrdlo a piješ ještě teplou krev! Je to úžasné!" oči jí září a v hlasu má něco...

Zato on se tváří značně rozpacite. "Ja asi nejsem ten správně krvežíznivý typ."

"Škoda, drahy. Netušíš, oč přicházíš."

"Jsem s tebou dva dny a cítím se nechutně usedlý." zasklebi se.

"Vidíš, jak jsou některé věci relativní, drahy."

"Znicis mi povest." :-)

"To mě tak mrzí, drahy, musíš se zřejmě víc snažit."

"Zřejmě. No nic, jdu zkontrolovat, jestli mi při stahování nepothali kuzi."

"Potom za mnou přijď. Něco ti ukážu."

On se na ni podezřívavě zadíval. "Říkala jsi, že sex bude až pozitivní."

"Jistě. Teď mám na mysli něco jiného – ale těší mě, jak na TO stále myslíš, drahý."

"Na TO se neda zapomenout," zavrci on. "Pokaždé přitom řvu bolestí!"

"Neříkej! Já myslela, že to je rozkoší, drahý!"

Situace: Diskuze o věkovém rozdílu mezi manželi:

"Jak se zabitím draka souvisí svatba?"

"Tady ale nejde o draka. Ráda bych, aby můj muž něco vydržel."

"Tak to sis nemela brat mne."

"Víc princů tu nebylo."

"Mohlas par let pocakt, nejaky by se urcite naseł."

"Čekala jsem už skoro stopadesát... ehm, nevádí ti doufám věkový rozdíl, drahý?"

"Sto padesat?" on na ni vytresti oci. "Kolik ti je celkem?"

"Asi tak o dvě stě víc než tobě... ale nebudme pruderní."

"Pruderni? To je... jsi starsi nez moje prababička!"

"Vidíš, a ty si ještě stěžuješ na můj vzhled."

Situace: Po milostných radovánkách s magistrou Kelem uteče z hradu a Sillion ho za tři dny najde v noci přespávat v lese.

Omámeně otevře oči a uvidí její tvář, jak se na něj dívá.

"Výborný nápad drahý... přírodní prostředí má něco do sebe."

"Snazim se ti jemne naznacit, ze nemam zájem," zabruci on.

"A já ti stejně jemně naznačuji, že já ano, drahý," prudkým pohybem ho převalí a stáhne z něj přikrývku. "Dnes jsem nahoře já!"

On se jaksi k akci vubec nema, tvari se dost apaticky.

"Neboj se, mám něco na povzbuzení!" jen se ho dotkne a jako by jím projel oheň.

To zarve. "Proc radsi nejdes dobývat svet nebo tak neco a nenechás mne na pokoji!"

"Protože TY jsi součástí toho světa!"

"Radsi pujdu do klásteru!"

"Úžasná myšlenka! Nepochybuj, že mniši budou z mých návštěv nadšeni!"

"Radsi bych se vyspal s drakem, nez s tebou!"

V tu chvíli ho popadne za krk. "V tom případě dej pozor, aby se ti to nevyplnilo!"

On se zasklebi. "Uz se tesim!"

Situace: Kelem utrpí před svatbou zranění.

Přijde sama, jakmile se to dozví. Vyléčí ho rychle a snadno, jako by nic.:)

"Proc to delas?" zavrci na ni on.

"Mohla bych se zeptat stejně," opáčí. "Ovšem na rozdíl od tebe, já odpověď znám – a pleteš se!"

"Tezko se muzu plest, kdyz nevim v cem."

"Pleteš se, pokud myslíš, že tě před svazkem se mnou zachrání zranění. Nezachrání. Léčitelé tvého otce jsou proti mým schopnostem směšná felčářka. A dokonce, i když zemřeš, najdu tvoje tělo a přivedu tě zpátky, i za cenu lidské oběti. NIKDY se mě nezbavíš, drahý, takže můžeš přestat s pokusy o to, je to pro tebe jen zbytečně nepohodlné," známý úšklebek.

On vypada spis unavene "Proc? Princezna uz jsi a budeš porad, i když umru. Není už nic, co bych ti mohl dát."

Zase ten úsměv. "A ty myslíš, že jde jen o to? Ano, jsem pragmatik – ale taky jsem ti řekla, že jsem žena. A žena se nevzdává toho, co má, to bys už měl vědět. Je to... osobní," jemný přízvuk.

"Tak proc neudelas neco, aby mi to bylo jedno? Oba bychom na tom byli lip."

"TY bys na tom byl možná líp, ale já bych se nudila. Takhle jsi mnohem lepší – a navíc, tvůj otec by mohl mít výhrady. Víš o tom, že je s tebou poslední dobou konečně spokojený?" levý koutek jí vyletí. "Měl bys mi poděkovat, upevnila jsem tvé rodinné vztahy."

"Jdi... byla bys tak laskava a odesla?"

"Jistě, drahý," usměje se. "Brzy se uzdrav, obřad máme už za týden," odchází, vypadá v dobré náladě.

Zato on začne skucet, hned jak si bude jisty, ze je z doslechu. Ze jsou vsichni z doslechu.

Situace: Král a Gallety sledují Kelema při cvičení šermu. Rytíř je psán zeleně.

"Od kdy má Kelem zájem o šerm? Překvapující... ale docela mu to jde."

"Ehm.. jak se to vezme, sire. Před lety jsem viděl v Eberhastu trpaslíka pokousaného vzteklou krysou. Bojoval přesně takhle."

"Tak mu ukazte, jak soupeře rozmlatit konstruktivně."

"Sire, šerm má mít jistou techniku, eleganci... ale to je jedno. Máte pravdu, aspoň se snaží, snad poprvé."

"Poprvé vzal meč do ruky dobrovolně, chcete říct."

"No... ano, můj pane. Nechápu, čím to je."

"Jeho nastavující má očividně účinné výchovné metody."

Rozkašle se. "O tom... není sporu, můj pane."

"Ale jinak, vypadá ze mu nechybí žádná část těla."

"Ano, sire," Gallety vypadá, že má chuť dodat "zatím," ale raději to spolkne.

"Kdybyste v tomto směru objevil nějaký nedostatek, dejte mi okamžitě vědět."

"Ehm... a pak uděláte co, můj pane?"

"PAK si s ní promluví o nevhodnosti tyranie mezi manželi. Dokud mu ale nechybí žádná část těla... at v tom klidně pokračuje."

"Myslím, že to má v úmyslu, sire." :-)

Situace: Jen pár dnů před svou svatbou se Kelem natruc vyspí se služebnou své sestry Julií. Den nato Julii najde sedět v zahradě, vypadá naprosto nepřítomně, jen zírá do prázdna.

To ji zkusi probrat a když to nepujde, tak ji vezme za Sillion. "Co jsi ji udelala?"

Ona to pozoruje pobaveně. "Nic zvláštního, vzala jsem si její mysl. Musím přece vědět, co máš rád, drahý, když tě zrovna ona tak zaujala – a zajistit, aby byla diskrétní. Tomu se říká zabít dvě mouchy jednou ranou, ale nenech se nijak omezovat. Dobrá žena by měla uklízet po muži jeho nepořádek."

"Cože?" on se na ni diví, jako by spadla z visne.

"No ano, jistě. Ještě nejsme svoji, proto jsem se spokojila s její myslí. Po svatbě uklidím lépe, neměj obavy."

"Hodlas nadelat zombie z každé, které se dotknu?"

"Jen z těch, se kterými se vyspíš. A neměj strach. Po svatbě budeš jen najímat nový personál místo těch pohřešovaných... pokud ovšem nějaké neuděláš dítě."

"Do háje, co vlastně chceš? Zkazit mi celý zbytek mého mizerného života? Sebrat mi všechno, co mne jen trochu těší? O to ti jde?!"

Ona se rozesměje. "Jsi přitažlivý, když se zlobíš, víš o tom, drahý?"

"Zato ona je i v tomhle stavu rozhodně přitažlivější než ty." zavrcí on.

Směje se. "Tak si pospěš. Zbývají jí tři dny života, neměl bys ztrácet čas."

"Ona za nic nemůže. Kruci, proč si to nevybijes na mě a nenechas tu holku na pokoji?"

"Protože je to dobrý způsob, jak tě naučit věrnosti. Buď se spokojíš se mnou – nebo se smíříš s následky. Ostatně, zdá se mi to poněkud krátkozraké. Ještě jsi ani nezjistil, jaké to bude se mnou, a už hledáš náhradnice?"

"A ani to zjišťovat nehodlam!" odsekne.

"Ale já ano, drahý. Přece jen jsem zvědavá, máš v tomto směru dobrou pověst – a svatební noc je tak krásná tradice."

"Na to zapomen. Mam si te akorat vzit, to udelam, a to je taky vsechno co udelam."

Směje se. "Ale jistě – zbytek obstarám sama, neměj obavy. Pokud to máš rád poněkud drsněji, ráda ti vyhovím."

On vypadá ze po ní chce vyjet, ale pak najednou sklapne a zadívá se na ni. "Co obchod? Vratis Julii tak jako byla přetím a dostanes svou svatebni noc s plnou paradou."

"Ale já ji dostanu tak či tak, drahý! Když chceš se mnou obchodovat, musíš mi nabídnout něco, co si NEMŮŽU vzít."

"Tak si to budeš MUSET vzít," vezme Julii za ruku, nezne. "Pojď, stejně jsem vedel, jak to dopadne. Ale postaram se o tebe," povede ji pryč.

Nechá ho dojít ke dveřím, vypadá to, že přemýšlí.

"Nech ji tady a počkej venku!"

On se po ni ohledne... chvíli váha, ale pak poslechne.

Tak dvacet minut se nebude dít nic. Pak se dveře otevřou a Julie vyjde. Vypadá kapku mimo, ale jinak než předtím, nechápavě kolem sebe kouká.

"Jak... jak jsem se sem dostala? Co tu dělám... Výsosti?" zpozoruje ho a zbledne, rychle se uklání.

"To nic. To bude v pořádku. Utíkej domů, dneska máš volno."

Dveře za nimi se otevřou. Sillion nepromluví, ale dívá se na ně a Julie stáhne hlavu mezi ramena a rychle mizí.

On se za ni dívá, pak si jen povzdechne a zadívá se na carodejku. "Ma celý život pred sebou. Pokud ji ho někdo má zkazit, tak ať to nejsem já."

Ušklíbne se. "Dojemné. Do zítřejšího rána zmizí z hradu. Je mi jedno kam, ale už NIKDY jí tady nechci vidět. Pokud ano, už ji neuvidí NIKDO jiný. A ber to jako příklad pro budoucnost, můj drahý – první a poslední výjimka, kterou jsem udělala, jasné?"

"Naprostě," kysele kyvne.

"Hodný hoch!"

"Myslis, že jsem jí chtěl nechat tobe na dosah?"

"Hloupý jsi na to dost – a rád zkoušíš hranice. Jenže já nejsem tvůj otec. A existuje pár věcí, které jsem pochopila už VELMI dávno. Jednou z nich je, že zodpovědnost se nejlépe naučí přes krev na ruku."

"Ja se naucil, ze vsechno, na cem mi jen trochu zalezi, je nejlepsi drzet od tebe co nejdal."

"Dobrý začátek, drahý. Tak nejlépe rozeznáš podstatné a nepodstatné věci."

Situace: Kelemova reakce před další společnou nocí se Sillion.

Uz prince vidim, jak si prohlizi její zada, jedna rychla rana.

A v té chvíli ona promluví.

"Copak, drahý? Přemýšlíš, jaké je to zezadu? To můžeme zkusit."

On zamrka: "Pustis si mne za zada?"

"Říkala jsem něco o svých? Mám pár zajímavých nástrojů, které mohu zezadu použít, drahý."

On se zatvari VELMI neradostne. "Diky. Myslim, ze dam prednost klasice."

"Jak si přeješ. A mimochodem, jen pro tvoji informaci, mám v sobě kouzlo, které mě upozorní, kdykoliv někdo blízko mě plánuje mé ohrožení. Takže buď trochu kavalír a až budeš zas příště přemýšlet o mé vraždě, dělej to trochu nenápadně, z toho kouzla bolí hlava, a co jsem tady, mám samou migrénu, ano?"

On pokrci rameny. "Nemuzu si pomoct."

"Já vím. A je to celkem zábavné, ale trochu to omez. Ujišťuji tě, že je plno jiných a zábavnějších činnosti, kterým se můžeš věnovat," mluví jako by nic, spíš pobaveně.

"Treba?"

"Co já vím?" pokrčí rameny. "Třeba přemýšlej, jak mě potěšit."

"Marna namaha."

"Musíš se víc snažit, drahý. Tohle nebylo ono!" hlas má náhle zase mrazivý.

"Sny jsou to jedine, co mi zbylo. Muzes mne donutit stekat, kdyz chces, ale nebudu to delat sam, abych te potesil," rekne on.

"To je náhodou zajímavý nápad, drahý," najednou vypadá zaujatě a tak nějak škodolibě.

"Jo, jsem blbec, jeste ti radim," povzdechne si on.

"Děkuji, drahý! A přeji dobrou noc!" tohle už zní vyloženě pobaveně.

"Dobrou," zavrci on, nedovoli si neodpovedet.

Dejme tomu, že se mu bude zdát, že je s Julií někde v zahradě, něco příjemného... a najednou tam místo ní bude ona.

Trhne sebou a zacne couvat.

"Kampak, drahý?" najednou stojí za ním. "Zapomínáš, že tohle je sen? To by ses musel napřed probudit."

"Tebe... ne!"

Ona se rozesměje. "Ale ano, drahý! Vstoupila jsem do tvých snů, teď můžeme být spolu i ve spánku."

On uz vylozene zaknuci: "Zmizni!"

"Proč? Takhle je spousta věcí, které ti mohu ukázat, drahý."

"Ja nechci, abys mi neco ukazovala! Chci byt sam!"

"Například ti mohu ukázat," pokračuje s klidem, "jaké to je, když někoho bodnou do zad."

V té chvíli se obraz změní, v jediné vteřině jako když zhasne reflektor – a místo v zahradě je zpátky v mučírně, jen ne na skřipci, ale pověšený za zápěstí na dvou řetězech od stropu, do půl těla nahý.

Zacne sebou skubat a trast, v duchu si akorat opakuje: "Chci se probudit, chce se probudit..."

Nepomáhá to, ona mu položí jednu ruku na rameno, stiskne... ve druhé drží dlouhý nůž. Hlas má jako led, šeptá mu přímo do ucha.

"Většina lidí si neuvědomuje, jaké to je, ten šok. Okamžik, kdy čepel pronikne do těla, skřípot železa o žebra. Dusit se vlastní krví, vědomí, které se kalí, zatímco srdce se už zastavilo, ta jistota, že chybí už jen poslední vteřiny a přijde věčná tma," ucítí hrot nože pod levou lopatkou. "Ta ztráta důstojnosti, když cítíš, co udělá tvoje tělo..."

Bude se namahat o to více, klidne se o pouta rozedre ruce, doufa, že bolest mu pomůže se probudit.

"Příště, až mě budeš chtít zabít – pamatuj na tohle!"

Vrazí mu dýku do zad, hluboko, takže to CÍTÍ, exploze bolesti, závrať, krev – a v té chvíli se vymrští na posteli.

Bude lapat po dechu, trast se, za chvíli zacne klit.

Každopádně, kolem je ticho, nic, jen postel je kapku mokrá.

Dale uz spat nebude, pujde se projit nebo tak.

Nikde nic zvláštního, ovšem ránu mu ona s úsměvem popřeje – "Dobré jitro! Vyspal ses dobře, drahý?"

"Ne!" odsekne on.

"Jaká škoda. Doufám, že ten sen byl alespoň poučný."

Myslenky ma cernejsi nez noc, zpusobu jak ji zabit mu v hlave zrovna bezi milion.

"Až tě napadne nějaký konkrétní... zase ho pak v noci probereme, ano?" usměje se.

"Nemusis se namahat, nejspise proste vyuziju prvni prilezitosti."

"Tak ti jen radím – nepokaz to, drahý!"

TOHLE už zní ledově...

"To nemam v umyslu."

"Úmysly často nevyjdou tak, jak chceme!"

Situace: Další noc po události výše.

Najednou stojí na cimbuří věže. A ona se opírá o zábradlí kousek vedle, hlavu zakloněnou, dívá se na Měsíc v úplňku.

"Uz zase? Jestli mne nenchas vyspat, zitra mne neco sezere!"

Zadívá se na něj. "Neboj se. Dávám na tebe pozor," tentokrát ale bez toho úšklebku. "A ten včerejšek byl přehnaný."

Zamracene se na ni diva.

"Jsem možná všelijaká, a zcela jistě nejsem svatá, ale nestrpím zákeřnost. Mám jí kolem sebe tolik, až mě občas dusí, a když jsem ji vycítila i u tebe... zašla jsem příliš daleko."

"Jo, jiste, zadna zakernost. Jake muceni sis pro mne nachystala dneska?"

"Mučení není zákeřnost. Při něm jsou lidé upřímní, ukazují svou pravou přirozenost," zašklebí se. "Pojď sem a podej mi ruku."

Vypada, ze se chvili rozmysli. Pak zrejme dojde k zaveru, ze ho stejne jinak donuti a udela to.

Uchopí ho a jemně stiskne. "A teď zavři oči!"

Poslechne. Jeho vyraz ma do nadseni daleko.

V té chvíli ona náhle šubne a strhne ho z věže přímo dolů.

Otevře leknutím oci, ji stiskne...

Nic. Nepadá, letí vzduchem kolmo od věže, ona ho drží za ruku a letí vedle něj, černé oblečení jí vlaje. On cítí vítr ve vlasech, odpor vzduchu, dole pod sebou vidí hrad i město, komíny, osvětlené domy, stromy a zahrady. Ví, že je to jen sen, ale přitom je to naprosto reálné, tak skutečné...

Otevře usta a pak je zase zavre. Bude se jen rozhlizet.

"Tak co, drahý?" slyší její hlas. "Proletíme se po naší říši?" změnil směr, v širokém oblouku krouží okolo věže.

On nerekne nic. Nesouhlasí, ale ani neodporuje. Uvolnene zrovna nevypada.

Ovšem ona ano, zdá se, že poprvé vypadá trochu... lidštěji. V jeden okamžik se zarazí. "Ach, úplně jsem se zapomněla zeptat, jestli se nebojíš výšek!"

"Ne, nebojim," zavrci on dost priskrcene.

"Tak můžeme výš. Spočítáme hvězdy, pojď!" změnil směr a zamíří KOLMO nahoru, zrychlí, až mu dech zadržává v plicích. Když se podívá dolů, země vypadá jako nezřetelná temná mísa, hrad sotva rozezná, takhle vysoko... neuměl si ani představit, že taková výška existuje. Ovšem když se podívá na hvězdy a měsíc, takové ještě neviděl nikdy.

Diva se, ale zároveň stále nějak nemá v sobě to správné nadšení, vypadá DOST křečovitě.

"Co je to s tebou?" všimne si toho, ona vypadá ve svém živlu.

"Nic zvláštního. Vysky tu prostě nejsou to, čeho se bojím."

Vycení zuby. "Bojíš se, že tě pustím?"

"Nebo že už máš vymyšleno něco, u čeho by ses pobavila více."

"Ale no tak! Nekaz dobré sny, drahý. Pokud se bojíš spadnout, nauč se létat sám!"

"Jo, jisté," zavrcí on s despektem.

"Je to snadné – jsi ve snu! Prostě si představ, že letíš, nikde tady přece není SKUTEČNÁ země, stačí jen věřit. Zkusíme to!"

V té chvíli, aniž se ho ptala, ho pustí.

Okamžitě začne padat.

Je tak vydesený, že není schopen nic, stalo se přesně to, co si myslel...

Nechá ho spadnout tak dvacet metrů, pak k němu doletí a znovu ho chytne a přitáhne, znehybní ve vzduchu.

"Špatně. Tohle není ono – a tohle se MUSÍŠ naučit, pokud chceš někdy čarovat!" kupodivu nemá v hlasu žádný vztek.

"Ja chci akorát se vyspat! SAM!" rychle polyká.

"Právě teď spíš! Sám – tohle je jen sen! A chtěl jsi po mně, abych tě něco naučila, tak to dělám. Magie vyžaduje kromě znalostí hlavně silnou mysl a vůli. Pokud ji nemáš, je ti sebevíc talentu a inteligence k ničemu. Zkusíme něco snazšího."

Luskne prsty – a najednou má pod nohama most, prostý kamenný oblouk, který vede onikud nikam, jen tak visí v prázdnotě.

"Po tobě nechci už nic!" vyskubne se jí. "Pokud tohle má být nějaká forma omluvy, tak je pekne mizerna! Máš mě plně zuby, rozumíš?! Takže to ukonči, zabij mě znovu, nebo si dej co chceš, ale nechtej po mě, abych jasal nad tvými kouzly. Na to už je pozdě! Jsi snesitelná akorát ve chvílích, kdy mi vzápětí vrazíš sama kudlu do zad, tak mi nevykladej něco o zakernostech!"

Uznale kývne hlavou. "To ujde."

"Di... se... bodnout!" zopakuje pomalu a důrazně.

Ona se dál šklebí, zvedne ukazovák, a ukáže dolů pod jeho nohy.

On se tam podíva.

Zatímco na ni řval, aniž si to uvědomil, udělal na mostě dva kroky zpátky, takže teď stojí oběma nohama v prázdnu, pod sebou jen hlubinu... přesto stojí.

On lapne po dechu, vzapeti skoci zpatky na most.

"No vidíš, že to jde," kývne. "Když se zlobíš, nemyslíš na strach. Máš v sobě víc síly, než se zdá."

On drži stisknute rty, nerekne nic.

"Teď zkusíme něco jiného. Kolikrát v životě jsi už zapaloval svíčku?"

"Milionkrat."

"Dobře," lehce pohne rukou a pět kroků před ním na mostě stojí velký svícen se třemi rameny, v prostředním je bílá svíčka. "Tak zapal tuhle – aniž by ses jí dotkl. Prostě si představ, že to děláš, klidně, tak jako milionkrát předtím, jeden pohyb za druhým až do okamžiku, kdy se rozzáří světlo. Nic víc – když to dokážeš, pro dnešek skončíme."

Teprve když rekne tu poslední vetu, tak on vypada zaujate. Dojde k tomu svicnu, chytne tu svicku, ale knotu se pritom nedotkne. A zavre oci. Bude se snazit si to predstavit... horici knot, ohen...

Ucítí slabé bafnutí – když otevře oči, svíčka hoří a ona se usmívá. "Perfektní, drahý!"

On se lehce usmeje, POPRVE ho za něco pochvalila. Ale hned ho to zase prejde, ceka co bude.

"Měla jsem adepty, co jsem ve snu házela z věže dvacetkrát a stejně jim to nedošlo, až mě přestali bavit, a shodila jsem je z ní doopravdy. Ty jsi o dost lepší – pojd'," pohne rukou a najednou stojí zpátky na věži, odkud skočili. "Jak jsem řekla, pro dnešek to stačí. Až se naučíš ovládat svět svých snů, budeš připraven, ovládat i realitu a pravou magii. Zatím jsem s tebou spokojena, drahý."

On vypada... rozpacite. Tolik chvaly najednou... tak napul ceka, kdy prijde ten pad.

"Dobrou noc," přikývne a pomalu odchází, tentokrát žádný pád, sen se rozplyne a probudí se ráno v posteli.

Situace: Kelemův otec král byl kdysi zraněn a toto zranění nedokáže Ulmovi léčitelé uzdravit. Chce tedy, aby Kelem požádal Sillion o pomoc. Královny dialogy psány zeleně.

Ty... ty jsi mě jí napřed předhodil jako... jako... a teď chceš, abych ti..." vypadá, že nějak nenachází slov.

"Zijes, koncetiny mas vsechny, v nic odporneho te nepromenila. Nikdy sis nestezoval."

On by zavřel oči, jako by měl pocit, že tohle se mu zdá. "Máš... máš ty vůbec představu, jaké to s ní je?!" vyprskne. "Noční můra! Je to... je to šílený zabiják, lidské oběti... vymazávání mozků... a... a..." v poslední chvíli se zarazí.

"Ja zadny personal nepostradam. Ty snad ano?"

Polkne, o té služce, to by nejspíš nepochopil.-) "To na věci nic nemění!" odsekne.

"Takze odmitas udelat staremu otci laskavost?"

Ztuhne. Zadrží dech a velmi pomalu vydechne. "Ne," procedí tiše. "Zeptám se, otče. Jen by mě zajímalo, proč to neuděláš sám... evidentně jste si dobře rozuměli, když jste domlouvali moje NÁMLUVY," prskne to tónem nadávky.

Kral se zamraci. "To byla politika. Vzdycky jsi vedel, ze se ozenis s kym urcim."

"S princeznou! Nebo nějakou pitomou tlustou vévodkyní, ale ne s... s... hladovou piraňou!"

"Zajimave, ze te ta pirana leci.

"Ano! Nechce sežrat celou kořist naráz, zábavnější je okusovat jí pomalu!"

"A ktere kousky uz sezrala?"

"Moji sebeúctu třeba! Jedná se mnou jak se sluhou!"

"Ocidivne ti to svedci."

"Cože?!" zírá na něj s ústy dokořán.

"Nevsmil sis, ze te muzi zacinaji brat vazne?"

"Na to, SAKRA, kašlu!"

Tak na to se stary kral zamraci: "Jsou to TVI lide! Jestli na ne kasles, nemas tady co pohledavat!"

On jen zakvílí a otočí se k němu zády. "Dobrá! Tvoje přání splním, už jsem to řekl – chceš ještě něco, otče?!"

"Ne, to je vse. Synu."

On sebou trhne – tohle je poprvé, co pamatuje, co mu tak řekl. Bože... cítí se jak na kolotoči, měl by mít RADOST!:-)

Situace: Kelem se pokouší otcovo přání splnit. Sillion pošle po sluhovi psaný vzkaz, že ji jeho otec potřebuje v naději, že s ní nebude muset mluvit osobně.

To bude doufat marně, ona naopak přijde hodně brzy.:-)

"Chtěl jsi něco, drahý? Nemusíš být tak formální a posílat za mnou poskoky, příště přijď sám."

"Muj otec te chce pozadat o laskavost," skoci do toho rovnou.

"Ano?" zvedne obočí. "Copak si přeje, že se bojí přijít sám?"

On pokrčí rameny "Nejspis si kdoviproco myslí, ze me slovo ma u tebe nejakou vahu. Rad by se zbavil jistych bolesti, kdyz videl, jak jsi mne dobre vylecila."

Ušklíbne se. "Ach ano, jeho noha. Čekala jsem, kdy s tím přijde a jakou záminku si najde. Stále si myslí, že o tom nevím."

"Co si myslí, o tom nevím. Nicmene jsem ti to řekl, a nejspise ceká nejakou odpoved."

Zase ten úšklebek. "Mohu to zkusit. Ovšem oheň dračí Matky pálí pořád... nečekám, že s ním i má magie mnoho svede."

"Fajn. Vyridim mu, ze to zkusis. Pokud mu to tedy nezajdes rict rovnou sama."

"Zajdu," přikývne. "Musíme... udělat jasno. Mimochodem, když jsme u toho, kolik ty vlastně víš o dracích?"

On znovu pokrčí rameny. "Bojuju s nima. Vim kde je to nejvic boli."

Koutek ji vyletí. "To je dost málo. Víš třeba, že mají tři pohlaví?"

On vypada zarazene "Ne. A i kdyby, pomuze mi to lip je zabít?"

Ona se vrátí. "Tohle celé, co se teď děje, je složitější než si myslíš. Všichni draci, které jsi dosud viděl, jsou jen jedni ze dvou pohlaví – samci a samice. Množí se, kladou vejce a z nich se líhnou další samci a samice, ale to je všechno. Jsou inteligentní asi jako dobře vycičený pes – jistě, mohou utvořit smečku a jsou VELMI nebezpeční, ale představ si psy, jak ovládají svět."

"Takže?"

"Takže jsou tu ještě Matky. Nikdy jsi žádnou neviděl – kdyby ano, už nežiješ. Jsou obrovské, žijí stovky let a mají inteligenci daleko přesahující lidskou. Navíc mají dědičnou paměť – Matka každého dračího rodu má vzpomínky všech před ní, a když snese vejce, vylíhne se z nich také Matka, co má její vzpomínky. Stačíš sledovat?"

"Jiste."

"Matka je to, co dává běžným drakům vůli a rozum, poslouchají ji, je s nimi spojená mentálním poutem, se všemi. V minulosti bylo dračích rodů a Matek mnoho – bojovali i mezi sebou. Pak napadli lidi a barbarský král Ragnar Krutý – to jméno bys znal, kdybys

strávil víc času v knihovně – jim vyhlásil válku. Pozabíjel všechny Matky všech rodů a většinu tehdejší populace draků prostě následně vyhubili jako psy, před zhruba sto lety byli draci jako živočišný druh na pokraji vymření. Zdálo se, že je konec."

"Jak to udelal?" vypada zaujate.

"Ragnar byl barbar a velmi mocný čaroděj. Musíš si uvědomit, že v té době lidé žili jinak. Neznali hrady ani města, žili v kmenech jako kobylky a tak také bojovali. Neporazili draky strategií, jako se o to snaží teď, ale hrubu silou, brutálně, za cenu obrovských ztrát. Navíc draci v té době bojovali hlavně mezi sebou. Na lidi se dívali jako na zvěř k jídlu, nepovažovali je za rovnocenné protivníky, a tím jim to usnadnili, podcenili je. Když si poslední tři Matky uvědomily, co se děje, bylo už pozdě, podle legend je zabil Ragnar osobně, zbraní, kterou sám vyrobil, a kterou mám mimochodem já, což je jeden z důvodů, proč tvůj otec tolik stál o mé spojenectví."

"Ehm... nerikala jsi nahodou, že jsou mnohem inteligentnější?"

"Ty jsi také inteligentní. A chováš se často jako hlupák, intelligence ještě neznamená, jednat správně. V každém případě, na pár set let od Ragnarovy smrti byl klid. Pak ale nějaký... blázen a ignorant vykopal v Kagoderských horách staré dračí hnízdo a v něm vejce. Vejce Matek ve správném prostředí vydrží životashopná staletí, a po vynesení na světlo se líhnou VELMI rychle. Tím to začalo. Nová Matka si dobře pamatovala, co se stalo těm před ní – a když zjistila, jak vypadá současná dračí populace a jak se po světě rozmohli lidé, jistě chápeš, že její nadšení vzrostlo."

"No jo. Ale nechapu, když je lidé předtím tak zdecimovali, proč to teď nejde."

"Nejde to hlavně ze tří důvodů. Za prvé, už je tu jen jeden dračí rod. Draci nebojují mezi sebou, poprvé jediná Matka ovládá VŠECHNY, vytvořila z nich kompaktní sílu. Za druhé, lidé změkli. Jsou civilizovaní, mají města, šlechtu, tím pádem slabiny, už neumí bojovat jako v Ragnarově době, běžet s nadšeným řevem na smrt. A za třetí, Matka se poučila. Už nás nepodceňuje, nevystavuje se zbytečně riziku – a využívá našich slabostí."

"A proč mi to říkáš?"

"Protože se může stát, že ti Matka nabídne dohodu," řekne to, jako by nic.

"Mne??" bude na ni zirat.

"Jistě, je to logické. Viděl jsi těla v Algehenu – to neudělali jen draci, ale lidé. Matka už v podstatě řídí některé země okolo, nabídla jejich králům spojenectví a možnost skoncovat se svými sousedy výměnou za poslušnost. Vybírá si takové, co na to jinak nemohli ani pomyslet, a ti jí to rádi usnadní. Věřím, že i tady má svoje špehy, a ty dáváš na potkání najevo, jak mě nenávidíš, přitom já jsem jedna z mála věcí, co jí přímo fyzicky ohrožuje."

Předpokládám, že dřív nebo později ti nabídne nějaký její agent obchod – bezpečí tvé země výmenou za pár kapek dračího jedu do mého jídla. Pokud už to neudělala," pozoruje ho.

"Takze se snazis, abych se te bal vic nez ji. Pekne," usklibne se.

"Ne," opáčí klidně. "Faktem je, že ti v tomto nemohu zabránit. Pokud bude dost chytrá a ty dost odhodlaný, povede se ti mě zavraždit, tak ostatně končí většina magistrů Coragh Terra, jen málo jich má to štěstí, že zemřou v bitvě nebo stářím. Je mi úplně jedno, co si o mě myslíš, jsem jaká jsem a jiná už nebudu. Ovšem uvaž, co tou zradou získáš. Matka dodrží své slovo jen tak dlouho, dokud se jí to bude hodit. Až lidé zeslábnou a největší říše skončí jako Algeheny, přijdou na řadu i bývalí spojenci – a to bude konec. Lidstvo zhyne v dračím ohni. Je dokonce možné... že je to už neodvratné."

"Kdezto ty jsi jiste lepsi alternativa," to malem vyplivne.

Pokrčí rameny, už zase vypadá pobaveně. "To opravdu nevím. Možná, že ne. Možná, že draci budou vládnout světu lépe než lidé, že si ten konec zasloužíme a já nikdy neřekla, že jsem lepší. Každopádně JSEM alternativa. A ty se budeš muset rozhodnout – dřív nebo později. Teď o tom můžeš přemýšlet," vstane a vyrazí ke dveřím.

"Nemam o cem," vyprskne on.

"Pak tedy hodně štěstí, drahý," vyjde ze dveří, je v tom slyšet jasná ironie.

Situace: Jiná varianta scény ukončující Kelemův zážitek v mučírně.

"Tahle pozice se mi docela líbí, drahý."

"Ja uz zazil lepsi."

"Třeba jsi jen při ní nedělal ty správné věci."

"Docela to boli," knikne nejiste.

"Já vím," usměje se, vypadá natěšeně. Pomalu jde k němu.

Tak teprve TED vypadá vydesene. "Ja jim nic nerek!"

"Jistě," přikývne mile. "Ale jak tě tak vidím... je to docela vzrušující," položí ruku na páku, kterou se napíná skřípec.

"Alespon trochu to povol... prosim!" je HODNE vydeseny.

Povolí to o dva palce, fakt jen trochu. "A co teď? Nepobavíme se trochu? Myslím, že zasloužíš odměnu za svoji věrnost."

On jenom zatne zuby, zavře oci a nerekne nic."

V tu chvíli se ona zasměje a povolí to úplně, rychle ho odváže.

To se na ni podíva DOST překvapene, ovšem vubec si nestezuje, sleza z toho fofrem-

Ona mu nabídne ruku a kriticky se rozhlédne. "Je tu moc špíny a nástroje jsou zastaralé až k pláči. Musím si promluvit s katem, jak v tomhle může pracovat... měla jsem ti ukázat svou pracovnu doma, drahý."

On se ruce pod nějakou zaminkou vyhne, dava si končetiny jakz takz dohromady a od ní se drží radeji dal.

Dělá, že si toho nevšimla. "Ovšem, až se to tu uklidí a zmodernizuje... někdy si uděláme pěkný večer, drahý."

On strne v pulce pohybu. "Eh... nechces si najít muze, který sdílí tve záliby? Ja si pekny vecer predstavuju uplne jinak... treba v klidu s knizkou."

"Myslím, že ty jsi celkem adekvátní – a já umím zachovávat manželskou věrnost." Na tu knihu by se ovšem maličko zarazila a zadívala se na něj tak nějak... nedůvěřivě.

"Mne by to nevadilo, naprosto ne!" Takovy večer u krbu, vino, dobra kniha... a KLID OD NI.

"Kolik jazyky umíš číst?" zadívá se na něj.

"No... jedním."

Ona zavrtí lehce hlavou. "Ovládám jedenáct současných a osm mrtvých jazyků. Aspoň čtyři tě naučím, drahý, uvidíš, otevře se před tebou úplně nový svět. A se mnou se budeš učit VELICE rychle. Začneme hned zítra."

On se na ni podiva tak nejak... otazku k cemu mi to bude spolkne. "Nemohla bys... asi mi natrhli nejake vazy."

"Ale jistě," jenom se ho dotkne a bolest mizí. "Musím na tebe dávat větší pozor, tohle se přece dalo čekat."

"Diky," nezapomene rict. "Co se dalo cekat?"

"Že se pokusí dostat na mě skrze tebe... zjistit o mě něco, co by se jim mohlo hodit."

"A co s tím udelas?" zadiva se na ni podezrivave.

"Nic," pokrčí lhostejně rameny. "Zabiju je. A až tě zkusí párkrát mučit a zjistí, že nic nevíš, nechají toho, žádný strach."

On se otrese "TEBE nikdo nemuci."

"Máš pravdu," souhlasí. "Už je to moc dávno..." – zdá se mu to, nebo má v hlasu LÍTOST?

Bude se na ni divat HODNE neduverive, ale zda se, ze mu neco vrta hlavou. "Mylis... myslis ze bych se mohl taky naucit nejakou magii?"

Zadívá se na něj tentokrát vážně překvapeně. "Ty bys chtěl?"

"Uvazoval jsem o tom."

"Nu... na rozdíl od jiných zastávám názor, že alespoň částečně se může naučit čarovat každý člověk, pokud skutečně chce a má správného učitele. Ovšem počítej s tím, že to není snadné, drahý. A teď nemyslím jen otázku studia."

"Kdyz mne uz to nebavi. Od doby, co se tu nastehovali carodejove se citim jak hadr na holi. A nejenom kvuli tobe. Proste bych rad mel neco v zaloze."

"Chápu," levý koutek jí vyletí. "Připadáš si méněcenný a chtěl bys s tím něco dělat. Myslím, že tvého otce to nepotěší, ale mohla bych zkusit tě něco naučit, po svatbě..."

On se uchechtá. "Meho otce netesi spousta veci. A taky nemusi vsechno vedet."

"No, až omylem zapálíš u hradu střechu, myslím, že to nepřehlédne," podotkne jako by nic.

"Nehody se stavaji, ja byl vzdycky lempl, ode mne se neco takoveho, jako ze zapomenu spravne uhasit krb, CEKA."

Koutky jí zacukají, vypadá, že má něco na jazyku, ale nepromluví. "Počítej ale s tím, že ode mě se nenaučíš kouzla na hojení opruzenin nebo přivolávání deště. Specializují se na poněkud jinou magii, to snad chápeš."

"Odcarovat opruzeniny se mi fakt hodi, az mne budou chtit znovu mucit. Ja vim, ze umis cernou magii. Mne je fuk, jaka je, hlavne, kdyz to bude prakticke."

"To bude, drahý," zase ten úsměv. "VELMI praktické, taková magie oběti..."

Zadiva se na ni "Jak moc nechutne to je?"

Pokrčí rameny. "Když se nebrání a trefíš hned napoprvé srdce, tak nic moc."

"Fajn, uz jsem videl, jak drak ukousl cloveku hlavu, tak to snad taky skousnu. Ty jsi sef."

"Děkuji, drahý," vypadá spokojeně.

On se usklíbne "Myslim, ze sama nejlip vis, ze jsem jim nic nerekl, ne z lasky k tobe, ale kvuli tomu peklu, co bys mi pak udelala za zivota. Jo, ja VIM, ze to muze byt jeste horsi."

"O tom vůbec nepochybuj, drahý," ujistí ho s úsměvem.

"Meli by k tobe chodit na lekce."

"To by byla dlouhá výuka. Jednou jsem si dala s jiným velmistrem závod v tortuře."

"V cem?"

"V mučení přece. Každý jsme měli jednoho... hříšníka a soutěžili jsme, jak dlouho nám vydrží, samozřejmě s přihlédnutím ke kvalitě práce. Řešili jsme tak jeden spor v Řádu, namísto souboje jsme se rozhodli urovnat ho civilizovaně."

"Civilizovane?!"

"Jistě," souhlasí bez mrknutí oka. "Souboj by přece byla hrubost, ty škody. Každopádně jsem vyhrála – třiasedesát dní. Myslím, že bych to dotáhla až na sto, ale protivník odpadl po pětáctyřiceti, nechtěla jsem ho trápit zbytečně moc."

"Zbytecne moc?" on malem zaknuci.

"Ano," přikývne, jako by to neviděla. "Od té doby jsem se ale naučila dost nového... někdy ti to budu muset něco ukázat, drahý. Máte v království doufám také nějaké zločiny?"

"Nejake zlociny jsou vzdycky," rekne slabe.

"Výborně!" přikývne spokojeně. "Pouhá poprava je takové plýtvání... musím si to ohlídat, předpokládám, že tvůj otec nebude nic namítat."

"Muj otec?" usklíbne se. "Jako bys nevedela, ze by ti snad sehnal modre z nebe."

"Toho jsem si ani nevšimla," pokrčí rameny. "Vyjednával poměrně důrazně, moji první nabídku odmítl a ještě mi zkusil vyhrožovat, byl celkem zábavný."

"Prvni nabidku??"

"Ano. Původně jsem chtěla tvoji sestru, to nevíš?"

"Chtela jako jak?" diva se na ni dost vyjevne.

"Jako oběť, samozřejmě," mluví jako by nic. "Oběť urozené krve... některé demony by VELMI potěšila a má moc by vzrostla. Jeden život za celé království, to přece není moc, v Habbloku třeba matky uvazovali svoje děti ke kúlům za městem, aby si je draci vzali a nechali zbytek říše na pokoji. Ale tvůj otec odmítl a přišel si protinávřhem. Nejprve se mi, přiznávám, moc nezdál, ale měl pravdu, je to MNOHEM lepší, drahý."

Na to se neudrzi: "Do hajzlu! On a moje dokonala sestricka! On mne vymenil, misto ni obetoval mne! Tak proto je na mne v posledni dobe jak milius! Sakra!"

Dívá se na něj překvapeně. "Zajímavé. Byl bys raději, kdyby tvá sestra skončila na oltáři? No... teď ne, ale až tvůj otec zemře, můžeme to zvážit, drahý!" usměje se na něj.

"Ne, krucinal! Ale mne se tady taky nic nerekne! Nenamahali se mne ani zeptat... nedivil bych se, kdyby o tom ONA vedela!"

Pokrčí rameny. "Patrně se obávali, že bys nesouhlasil," konstatuje nevinně.

"Takze jen at to odskace, je prece DRUHY," ten konec rekne velmi horce.

"Tak už to bývá. Pokud nechceš, aby tě to potkalo, snaž se být vždycky první," nějak nevypadá soucitně.

Situace: Předsvatební debata ohledně Sillioniných příbuzných k možnému pozvání na obřad.

„Takže není nikdo, koho bys chtěla na svatbu pozvat? Nikdo... zdaleka?“ rekne s lehkou naději.

Zadívá se na něj jako by se zbláznil. "U některých bych možná našla tu správnou hrobku. Leda bych z ní některé vytáhla. To, plus pár démonů... mohlo by to být zajímavé," zní to zaujatě.

Princ má chuť upet. "Na svatbu ne!"

"Pročpak ne?" pozoruje ho. "Myslíš, že se neumíš chovat tak jako tví dvořani?"

"Nevím. Demona jsem nikdy nevidel a nehodlam s tím začít ve svatební den. Myslím, že manželství by se mělo uzavírat jinak."

"Ano? Pouč mě, drahý choti!"

On se zamračí: "Jeste nejsem tvůj chot. Předpokladám, že by to měla být... romantická záležitost."

"Určitě. Ta služebná, co jsi jí loni svedl a ona se oběsila, to bylo velmi romantické. Myslíš, že o tobě nic nevím?"

Na to je jediná možná reakce: "A co já s tím mám společného? Chceš mne obvinovat z každé sebevraždy služebnictva, co se kdy na zámku stala? Já jí smyčku nedržel."

Ona přikývne, z jejího úsměvu jde strach. "Jistě. A já tě přece neobviňuji. Vlastně se mi to líbilo. Zapomínáš, že já nejsem kazatel tvého otce."

"Di se bodnout," on se tváří akorát znechuceně, otoci se k ní zády a půjde pryč.

V té chvíli ho popadne za krk, trhnutím ho otočí a stiskne.

"Opatrně, drahý! Kromě romantiky si potrpím i na zdvořilost – se svou budoucí ženou budeš jednat s úctou! A co se bodání týče, říká se, dokud nás smrt nerozdělí – ovšem v tvém případě i potom!" pustí ho.

"Jen aby ses nějaké svatby vůbec dockala, draha," ucedí on skrz zuby.

"Neboj se!" pobaveně ho cvrnkne do nosu. "O to se tvůj otec postará. A pro případ, že by tě napadlo něco teatrálního jako útěk nebo skok z hradeb – klidně. V obou případech zažiješ překvapení."

On ustoupí o krok. "Nesahej na mne!"

Jen se zasměje. "Nebo co?"

"Proste na mne nesahej. Rádsi bych se objímal s medvedem, než s tebou."

"To se asi budeš muset přemoci, protože mě se nějak nechce čekat na svatební noc, byla

jsem sama už dlouho. A žena má své potřeby," pozoruje ho tak nějak... hladově.

On se vylozene otrese. "To radsi skocim z te veze."

"Tak to abys už běžel," udělá krok blíž.

Vtip by byl, kdyby v té věži zrovna stáli. A to co mě napadlo, kdyby jen luskla prsty a najednou za sebou uslyšel řev a tam najednou stál medvěd – zatraceně živý a hladově vypadající. A ona na to: "Nechceš ho obejmout?"

On zacne couvat.

Medveda by se lekl, ale zacal by vahat, jestli ona nebo on...

V tu ránu by ho popadla. "Jak jsi to říkal těm dívkám – nebraň se, bude se ti to líbit?!"

"Zadnou jsem neznasilnil!" a v tu chvíli se on bránit začne, použije svůj vycvik, prasti ji... doted agresivni nebyl, ale ted zacne bojovat.

"Jistě!" směje se tomu, jeho rány jako by nevnímala, prostě ho drží. "To přece princ nemusí – a služka dobře ví, co se sluší, a co by jí mohlo potkat, kdyby řekla ne. I když TY jsi na to příliš zbabělý, ony to neví, a strach dokáže úžasně věci, vsadím se, že žádná nikdy neodmítla! Ale jen řekni NE, já ti to dovolím! Pošlu tě zpět k otci s roztrhanou úmluvou a do půl roku uvidíš, jak z tvého města zbude jen pustina plná stop dračích zubů!" odhodí ho ke zdi jako kus hadru. "Takže, drahý? Copak to bude?"

On vypada pekne otreseny, hrabe se na nohy a streli pohledem ke dverim, je videt, ze premysli, jestli to stihne.

"Jestli projdeš těmi dveřmi," hlas má jako ocel, nepohne se ani o milimetr, "je po dohodě!"

On dycha zrychlene, vypada jako krysa zahrnana do kouta, vaha.

A ona ho pozoruje, studeně, v tom pohledu není lidského vůbec nic, mlčky čeká.

On se sveze podel zdi na zem. Najednou vypada odevzdane. Proste jen zustane sedet, zira do zdi a mlci.

Ona k němu dojde a lehce mu přejde prsty po tváři. "Vida. Přece jen tam něco je, zajímavé."

On se ani nepohne. Lehce se chveje, ale nepohne se.

"Vstaň!" vezme ho za paži a postaví na nohy, když bude muset, tak nepříliš šetrně. "Nervovým zhroucením na mě dojem neuděláš!"

On zustane stat, bude ji sledovat, nerekne nic.

"Půjdeme, drahý!" usměje se na něj, vypadá spokojeně. "Uvidíš, bude se ti to líbit."

Situace: Kelemova svatební noc, kdy se Sillion náhle začne chovat překvapivě jemně – dokonce ani nečaruje.

Nejspise by se na ni dival. "Nezapomela jsi na něco?"

"Bojíš se, že bez povzbuzení to nezvládneš, drahý?" provokativně se usměje a pomalu se svléká.

"Bojim se, co udelas, kdyz ne."

"Tak to zkus a uvidíš," pohladí ho, jemně.

On se na ni stale diva dost neduverive. "Rozhodla ses dneska byt mila?"

"Nevyhovuje ti to? Pokud ne, mám dojem, že mučírna je zrovna volná, drahý," pomalu mu rozepíná košili.

On se nebrani. Naucil se nebranit. Uprene se na ni diva. "Kdyz budes mila, zvladnu to," skloni se k ni.

Až skončí, Sillion podotkne, že sice dobré, ale má to raději ostřejší. Aniž by to vyznívalo jako výsměch nebo urážka.

On by bez usmevu řekl: "Ja ne. Ty se vylecis. Mne to boli jeste tri dny a pak to zacne znovu."

"Ano," nakloní hlavu stranou. "Musím se o tebe postarat dříve, drahý, to skutečně není fér."

"Vážne?" zadíva se na ni překvapene.

"Jistě. Jsi MNOHEM lepší než služky, stojí to za to," řekne jako by nic.

"Nez sluzky?"

Zasměje se. "Říkala jsem, že mám své potřeby – myslíš, že jsem před tebou žila jako jeptiška? Nebo že bych si vzala do postele někoho z řádu – to by byla nejjistější cesta do hrobu. Aspoň pět velmistrů touží po mojí hlavě, nabídla bych jim ideální příležitost, služky jsou nejlepší alternativa. Sluhové mají sklon moc žvanit."

"Se zenama?" on trochu nakrci celo, jako by si to nemohl srovnat.

"Jistě, neboť tak pruderní, drahý," dlobne do něj. "Jistě víš, co umí s jazykem."

"No to ano, ale... JENOM tohle je trochu malo, ne?"

"Ano," připustí. "Člověk se v těžkých časech musí uskrovnit – a proto jsem tak ráda, že tě mám!"

"Hm... proc sis neporidila nejakou hracku drive?"

"Moc krátká životnost. I ty služky se rychle opotřebovaly."

"Oh... to mi ches rict, ze jsi na mne tak hodna?"

"Ani netušíš jak, drahý," usměje se tak, že má dojem, že to FAKT myslí vážně

Tak to jen obrati oci v sloup, pak se vzpamatuje: "Ne! Nechci znát opak!"

"Opravdu?" dívá se na něj zas tak nějak...

"Opravdu!"

"Tak se raději snaž."

"Musím být v bojeschpnem stavu!"

"To budeš," usměje se. "Žádné obavy, třeba zlomenou pánev dokážu srovnat až třistakrát za sebou, než se kosti moc unaví."

"Ja ti to verím."

"To jsem ráda, drahý," vypadá že má na jazyku – hlavně kvůli tobě.

Situace: Kelem se chystá odejít studovat magii do sídla Větrovládců a Sillion se ho rozhodne následovat.

Řekne, že cestuje akorát k Vetrovladcum.

"To mi došlo, drahý."

"Chces se k nim taky nastehovat?"

"Dočasně mě jako hosta jistě uvítají."

On pokrčí rameny: "Jak chces. Ale měl bych si zvykat taky na jiného učitele."

"Neboj se. Nebudu stát svému studiu v cestě, jen nechci nechat manželské lože vychladnout, drahý!"

On si povzdychne: "Proste mne chces mít pod kontrolou i tam."

"Prostě nechci být sama."

On se na ni zadíva trochu udivene "Prece jsi byla sama... ja nevim jak dlouho, prede mnou. Chces stale kontrolovat, co umim?"

"Ne, drahý. Ale nechci zůstat sama... odvykla jsem si."

"Prece neni takovy problem postavit portal, kdybys mne chtela videt."

"Jistě. Ale proč se namáhat, když mohu být s tebou POŘÁD?"

"To chces řídit svůj rad z druhé strany světa?"

Mávne rukou. "Já už ho řídím spíše jen formálně, zjišťuji, že mé povinnosti tady jsou mnohem zábavnější."

"Tak proč tady nezustanes??"

"Mezi zdejší povinnosti počítám hlavně tebe, drahý," žraločí úsměv.

"Ze se vůbec namaham. To nemusím nikam jezdit," svesí ramena.

"Jedeš studovat nebo spíš utéct ode mě?"

"Proč se namahat něco studovat, když stejně budeš všechno vědet líp?"

"To se mylíš, drahý. Má specializace je zcela jiná. V rámci čistě jednoho magického oboru mě můžeš klidně překonat."

"Jiste. Kdybys tam nebyla se mnou a nekontrolovala všechno, co dělám a s kým se stykám."

Ona se zasměje. "Obávám se, že máš poněkud zcestné představy, drahý."

"Když myslíš," zase vypadá bez energie, jako kdysi.

Situace: Jiná, opačná varianta téhož.

"Bohužel, drahý, pokud se tam vydáš, nebudu ti moci dělat společnost. Magisra má povinnosti, nehledě na obranu tvé země."

"Jak často mne chceš navštěvovat? I když někdy bych se měl objevit i ja, aby si doma nemysleli, že jsi se mne zbavila definitivně."

"Určitě. A jednou týdně si čas najdu, minimálně. Nechci nechat manželské lože vychladnout, drahý," mrkne na něj.

On se tváří spíše odevzdane. "Dobře. Napada mne... muzu říct, že mne posíláš hledat třeba nějaké magické artefakty? Něco, co by vysvětlovalo delší nepřítomnost."

Kývne. "Řekni, co uznáš za vhodné, drahý. Nemyslím, že se půjdou vyptávat MĚ."

"Dobře, budu nadávat, ale ne víc, než jindy."

Pobavenš se ušklíbne. "Čekala jsem, že spíš řekneš něco o rozchodu, drahý."

"Rozchodu?" zadívá se na ni překvapene.

"Ano, čekala jsem, že řekneš, že jsme se pohádali a ty jsi utekl."

"To by se dalo, kdyby to trvalo tak týden, každý ví, že kdybys chtěla, našla bys mne a přivedla k rozumu. Dyl to nevydrží."

"Podceňuješ mě. Tři dny, déle ne, ale máš pravdu, tohle bude lepší. Tvá choť tě pověřila tajným úkolem," vypadá, že se baví.

"O kterém nemuzu mluvit, protože bych te rozzlobil. A to si na triko nevezmu."

"Souhlasím. Určitě se nikdo nebude divit."

"Fajn. Díky," on vypadá, že se mu ulevilo.

"Nebude se mi líbit být sama tak dlouho," podotkne jako by nic.

Ted se na ni zadívá znovu překvapene. "Prece... vis že te nijak zvlášť nemiluju. Zvykl jsem si, to ano, ale třeba takový Rex by ti byl ochotný libat nohy."

"Jenomže je to hlupák," odsekne. "A loajální otroci jsou únavní."

On si povzdechne: "Vynahradím ti to."

"O tom nepochybuj, drahý!" souhlasí medově.

Situace: Kelem se vrací na prázdniny z magického studia.

Sillion se ho samozřejmě zeptá, jak si vedl.

On se usmeje "Miluju to!" vyhrkne. "Konečně mám pocit ze žiju a nejsem zakopáný v palácové hrobce."

Ona se šklebí. "Vidím, že jsi ve studiu našel zálibení, drahý."

"Studium taky, ale hlavní jsou ty výsledky!"

Zvedne obočí. "Jsou... výrazné?"

On se rozhledne. "Uzavřená místnost, takže něco menšího, abych nepokácel nábytek," na chvíli přivře oči, bezhlesně hybe rty a pak ona vidí, že se princ vznáší, stojí tak deset centimetrů nad podlahou a dívá se na ni.

Ona vypadá zaujatě. "Jak dlouho udržíš stabilitu?"

"Stabilitu? No potřeboval bych více prostoru, tady musím dávat pozor, ale tohle pro mě není těžké," on se překlopí, pomalu, aby slo vidět, že to dělá úmyslně, ovšem za chvíli už ve vzduchu leží.

Ona cení zuby, baví se. "Cítím tu moc, drahý, opravdu jsi VELMI pokročil."

"No, už se nedokážu zabít pádem z veže," mrkne na ni. "Stabilita je zbytečná, protože je v podstatě fuk, v jaké poloze zrovna jsem."

"Vynikající! Opravdu jsi překonal má očekávání!" poprvé se zdá, že to NEMYSLÍ ironicky.

On se bude usmívat. "Děkuji. Za tohle, za všechno. Je to nádherný pocit," on se pomalu narovná a doslapne na zem.

Ona vypadá zaujatě. "Už rozumíš, o čem jsem mluvila? Tobě jde o ten pocit. Ne o to, co s ním provedeš."

"No, bojovat teď pro mě bude těžší, aby nikdo nic nepoznal. Mám tendence tvořit si automaticky zachráněné vzduchové polstare. A máš pravdu, že mě stále nepopadla touha zničit nějaké město. Já nad ním chci létat!"

"V noci se můžeme proletět spolu, drahý."

"Umis létat?"

"Ne tak jako ty, používám jiný princip a odlišná kouzla, ale umím."

On přikývne. "Dobře, těším se!" skutečně vypadá, že se těší dokonce i když je to SPOLEČNÁ aktivita.:-)

Situace: Kelemův otec se doslechl, že se jeho syn poněkud změnil a usoudil, že je čas si promluvit. Král je psán zeleně.

"Slyšel jsem, že jsi konečně dospěl, synu, a začal se zajímat i o jiné věci než lov, pití a ženské sukně. Já... doufal jsem, že je to pravda," dívá se na něj.

"Nebo spíše doufáš, že je to další věc, kterou budeš moc využít ve svých plánech?"

On si povzdychne. "Tentokrát ne. Nemluví s tebou král, jen starý otec," probodává ho pohledem.

"Pak mi bude muset starý otec slíbit, že to, co mu řeknu, se nedozví NIKDO další."

Dívá se na něj trochu zaraženě. "Je to tak vážné, synu? A tím NIKDO myslíš i rodinu, svoji matku?"

"Nikdo myslím vůbec nikdo."

"Synu, synu," zabručí. "Snad ses nestal zbojníkem nebo lapkou? To by zrovna nebyla kariéra, jakou bych si představoval, ale máš mé slovo. Nikdo, jen my dva."

On krátce kývne. "Nejsem členem radu Coragh Terra. Jsem adeptem Vetrovladcu. Ta doba, kdy jsem byl pryč... byl jsem ve Vetrných horách."

On na něj zírá, asi poprvé, co ho zná. "Ty ses stal ČARODĚJEM?" vypraví ze sebe. "SKUTEČNÝM?!"

"Ano, otce. Ale ještě nejsem mistr. Pracuji na tom."

Polkne, vypadá, že si musí sednout.:-)

"Synu... nenacházím slov. Ale proč to skrývání? To přece není žádná hanba, naopak."

"Nebudu se účastnit vašich mocenských hratek."

"Ach tak... chápu," vypadá, že část jeho nadšení vyprchá. "I když, umíš si představit, jak by to naší zemi prospělo? Tvá sestra se pokud vím o kariéru čarodějky rovněž zajímala, dokonce byla za tvou ženou, ale ta ji... odbyla prý dost hrubě. Mimochodem, jakou v tom vlastně sehrála roli?"

"Učila mne a připravila mne na zkoušky. Ovšem nezapomínej, že od doby, co jsi mne ji dal, patřím jí. Mam na sobě několik jejích kleteb, kterých me nezbaví ani má mistrovská zkouška. Nejsem schopen ji účinně odporovat," mluví VELMI klidně.

"To jsem neměl na mysli, synu. Spíše... spolupráci."

On pokrčí rameny: "Nemuzu říct, jak by něco takového dopadlo. V každém případě by to bylo velmi nebezpečné, a nehodlam své umění využívat k... masivní likvidaci lidí. Ne bez donucení, a donutit mne může jedine ona. Takže by ses měl poradit spíše s mou paní," ten konec už říká ironicky.

Situace: Král rozhněvaný Kelemovou neochotou podporovat svou magií jeho zájmy, nechá prince uvrhnout do domácího vězení. Navštívit ho smí jen Sillion, která ho má přivést k rozumu.

"Promin, ze jsem neprisel, zakazali mi to."

"To mi došlo," souhlasí mírně pobaveně. "Naštěstí MNĚ si návštěvy zakázat netroufli. Půjdeme, drahý?"

"Chces ho nastvat?"

"Řekla jsem, že jdeme do mučírny," úsměv.

On trochu znejisti. "Udelal jsem neco?"

"To záleží na tom, jak jsi pokročil ve studiu."

"Ja myslel, ze si dneska budu cist," rekne nervozne.

"To přece můžeš, drahý. Anebo se můžeš proletět. Minulý týden jsem přesvědčila stavitele, aby provedl v mučírně jisté úpravy, například instalaci nového okna, aby byl na práci čerstvý vzduch."

On se na ni zadiva nejiste. "Pro mne?"

Koutky jí zacukají. "Také tam hodlám trávit nějaký čas. Divil by ses, jak na hradě i ve městě poklesla zločinnost, co se rozneslo, že tam chodím relaxovat. A hlavně si nás tam nikdo netroufne rušit, takže pokud si chceš odskočit..."

Jemu se na tvári rozlije usmev: "Ty vis jak na mne."

"Drobná laskavost, drahý, bude se ti pohodlněji čákt, až je to přejde. A samozřejmě, nezapomeň, že pozítří je náš den," mrkne.

On nevypada, ze by si z toho neco delal, vzapeti se jeho obleceni sesype na prazdnou hromadku na podlaze a je pryč:-)

Vrati se tak za pul hodiny, to ze se blizi pozna... ta mriz je sice tesna, ale uvidi, ze neco nese, u nohou pristane kytkka, zluta ruze i s trny:-)

On se zhmotni u sveho obleceni a zacne se oblikat.

Sillion zvedne růži, přivoní:-) "Ach, jak pozorné, drahý!"

"Laskavost za laskavost," zabrucci on, vypada trochu rozpacite.

"Děkuji!" usměje se. "Po dvou letech manželství jsem se konečně dočkala první květiny... pozdě, ale přece, drahý!"

"Driv jsi mi laskavosti neprokazovala," zamumla on.

"Dřív nebylo proč, drahý!" opáčí s úsměvem.

"Byl jsem ve spizirne a najedl se, pokud to nevadi, jeste bych si pred spanim trochu cetl."

"Dobře," kývne. "Nemám tu žádného kriminálního na rozptýlení, takže tě asi napodobím, drahý."

On se pokorne vrátil do svého pokoje, po cestě se díval do země a nemluvil.:-)

Situace: Jiná varianta rozhovoru s králem a následně se Sillion. Král a magistra psáni zeleně.

"Proč nechceš, aby to každý věděl?"

"Protože vzapeti mne začne každý zdat o laskavost."

"A to je špatně, synu? Jsi přece princ, alespoň vzroste tvá vážnost."

"Ne. Vzroste akorat to, jak mne ostatní vyuzívají."

"To je snad definice vládce, nebo ne?" usměje se slabě.

"Ja nejsem vladce. Tim je moje sestra."

"No, ano, když jsme u toho... nemyslíš, že alespoň ona by to měla vědět? Když už ne proto, že je tvá rodina, tak alespoň z tohoto důvodu?"

"Z duvodu, aby mne mohla zdat o laskavosti? Ne, to si nemyslim."

Povzdechne si. "Jak myslíš. V každém případě jsem hrdý na tvůj úspěch, synu, velice mne překvapil. A nakonec, není špatné, mít ukrytý triumf v záloze, pro všechny případy..."

On se na nej diva bez usmevu. "Nedelam to kvuli slave, ani kvuli moci. Delam to, protoze jen ve vzduchu se alespon na chvili citim svobodny, bez zavazku."

"Ach ano, stále ta tvá touha, vyhnout se zodpovědnosti. Opravdu netuším, po kom z našeho rodu jsi jí zdědil, ale těší mě, že jsi jí alespoň dokázal dát... tvořivý směr."

"Ne zodpovednosti," kysele se ušklíbne. "Sve zene."

On na okamžik ztuhne. "Aha. Pořád jsi s ní tak nespokojený, synu?"

"Zvykl jsem si. Vybral jsem si Vetrovládce, protože... zkus chytit vitr. I kdyz ona vi, ze se musim vratit na zem a tam jsem jeji, ty minuty ve vzduchu mi za to stojí."

Zavrtí hlavou. "Myslím, že to bereš příliš dramaticky, synu."

"Tebe NIKDO nenatahoval na skripec," prskne on.

"Ne," opáčí suše. "Jen tvá matka do mě o svatební noci vrazila vidličku na jednohubky."

"Sillion do mne vrazila... no to je fuk, ty citis akorat zodpovednost a zadny soucit.

A divis se, ze se ti nesveruju. Ne, vic uz ti svuj zivot pokazit nedovolim. Tvuj syn bude pro vsechny i nadale neschopny hejsek, alespon budu mit klid na studium."

No, král po tomhle bude vypadat tak trochu jako politý ledovou vodou, ale kývne. "Je to tvé rozhodnutí... a tvůj život. Ukážeš mi alespoň něco, synu?:-)"

"Proc?"

"Nikdy jsem ještě Větrovládce čarovat neviděl a chtěl bych vidět, co umíš. Udělej starému otci radost.

On si povzdechne, privre oci. "Podivej se dolu otce," kral zjistí, ze tak nejak pomalu

stoupa.

Zírá na to, okamžik s pusou dokořán, ale vzápětí jako by mu něco blesklo hlavou.

"A umíš to i výš, synu? OPRAVDU se proletět?"

"Ano. Ale to jednak nejde v místnosti a jednak by to pro tebe na dalku bylo dost nebezpečné. V místnosti dobře kontroluji, abys neztratil rovnovahu, upustit te s tou tvou nohou na podlahu by bylo velmi nezdvorile. Pokud se chceš skutečně proletět, budeš se mně muset držet," princ ho velmi jemně postaví zpět na podlahu.

"Ach... to by bylo úžasné, synu! Vždycky jsem si představoval, jak asi vypadá má země takhle zhora."

"Jestli chceš, tak v noci. Nechi, aby na nás každý koukal. Ale i tak je to zajímavý zážitek. Vem si nějaké teplejší a příjemnější oblečení, nahore je zima."

"Výborně, synu!" král vypadá jak dítě ráno před Štědrým dnem.

On jen kývne. Večer bude krále čekat:-)

A král netrpělivě přechází po nádvoří, jako by čekal na výsledek bitvy o království.

On přijde. "Pojď kousek dál, tady se může koukat dost lidí."

"No a co," zavrčí král nespokojeně, vypadá, že přesně to by mu vyhovovalo, ale půjde.

On ho odvede bokem, když si bude plus minus jistý, že tam nikdo není, vezme ho pod paži. "Nemusíš být strnulý, ale zkus sebou nečekane necukat. I kdybys mi vyklouznul, postarám se, abys nedopadnul tvrdě, toho se neboj. Jdeme na to," vzápětí jsou kousek nad zemí a stále stoupají, mohem rychleji než tehdy v pokoji, vítr mu svíští kolem uší

Král vydá jakýsi neurčitý zvuk, takový princ ještě neslyšel, ale každopádně to zní nadšeně.

Princ se usměje: "Líbí?" zpomalí a nakonec zastaví, visí ve vzduchu nad městem, vidí obrysy budov, sem tam světýlka.

"To je... to je... úžasné, synu!" král lape po dechu. "Škoda, že nejsem mladší. Hned bych se to šel taky učit. skvělé!"

"Ze jo!":-) Ted to vezme pomalu nad městem-

Král neví, kam koukat dřív. "Vidím, synu, že to OPRAVDU stálo za to."

"Stojíš to za všechno! Az budu ještě lepší, budu vítr!"

"Budeš... vítr?" zadívá se na něj maličko nechápavě.

"Me tělo dokazu odhmotnit... proměním se ve vítr!"

"A pořád přitom budeš vidět a slyšet, co se děje kolem tebe?" král zpozorní.

"Zůstane mi vědomí a vůle!"

"To by bylo užitečné, synu," vypadá navzdory tomu, jak fascinovaně sleduje věci dole,

VELMI zamyšlený. "Pěkně by se poslouchalo na různých místech."

"To nejspis jo," řekne on bez zájmu "Ale carodejove kdyz dávají pozor, tak to poznají."

"No, stejně... ale teď si užijeme výletu, synu!" králi se vrátí do tváře nadšený výraz.:-)

On se s ním proletí nad mestem a pak se vrátí nekam do tmavého koutu zahrady.

Když přistanou, král rychle dýchá, trochu se chvěje, ale spíš nadšením, oči mu září.

"Keleme... děkuji. Až budu umírat, vzpomenu si na tuhle noc!"

Kelem se usmeje. "Jsem rad, ze se ti to líbilo," rozlouci se s ním a pujde za Sillion. "Melas pravdu."

"Ano, drahý?" zvedne pobaveně obočí. "V čem konkrétně?"

"Rekl jsem otci, ze promenu ve vitr jeste neumim. Zacal hned spekulovat, jestli pak budu moct ostatni spehovat."

Pobaveně kývne. "To bylo celkem logické. Předpokládám, že teď se tě začne v pravidelných intervalech vyptávat, jak jsi s tím daleko a jestli ti nemůže nějak pomoci to urychlit."

On tise zaknuci.

"Nakonec mu nejspíš budeš muset vyhovět, drahý, ale dej si pozor. To, co on považuje za nepřekonatelné je mezi čaroději dávno prohlédutá finta. Pokud nebudeš opatrný, snadno by se mohlo stát, že skončíš jako ozdoba v láhvi na něčí krbové římse."

"Ja mu rikal, ze pripraveny carodej to odhali. Proc zrova ja mam tak nesobeckou milujici rodinu!"

Ona se baví. "Ale to JE nesobecky milující rodina. Ujišťuji tě, mohl bys skončit podstatně hůře."

"Jo? Tak mi rekni, kdo tady miluje mne?!"

"Tak nějak jsi zapomněl na mě, drahý, ale nerozumíš mi. Stále tě považují za jednoho ze svých. Mohlo tě ale potkat, že tě začnou pokládat za hrozbu – a skončíš někde ve sklepení s řetězem na krku, spoutaný kouzly, odkud by tě vytahovali jen občas, když by něco potřebovali. Znáš šlechtické rody, kde příliš talentovaní potomci přesně takhle dopadli."

"Ty mne taky nemilujes, tebe akorat bavim."

Zvážní. "Zajímavá otázka. Definuj, co je to láska, drahý."

"No vlastne... ja byl akorat parkrat zamilovany, ale to se asi nepocita. Ale vim, ze kdyby me otec miloval, staral by se o to, co chci ja, jak se citim, a ne o to, co bude nejlepsi pro jeho kralovstvi. Do toho je zamilovany."

Kývne. "Možná. Ovšem kdyby se ti něco stalo, velmi by tvoji ztrátu pocítil, navzdory tomu, jak působí navenek... a připouštím, že já také."

"On si na mne za ty roky jenom zvyknul. Stejne jako jsem si ja zvyknul na tebe. A ty... proc by ty mela litovat?"

Okamžik se dívá do prázdna. "Líbí se mi tvůj... elán. A jsi jiný, než ses mi zkraje zdál. Do určité míry jsi mě dokázal překvapit, a to se povede jen málokomu. Já... bolelo by mě, kdybys měl zemřít," zní to tak nějak tiše.

On se na ni diva dost prekvapnene. "To... to jsem nevedel."

Levý koutek jí vyletí. "A znamená to pro tebe něco?"

"Ja vzdycky myslel, ze se proste jen bavis, vychovavas mne jak neposlusneho psa."

"Zapomínáš, že psa už mám. Ovšem to není náhrada za blízkého člověka."

"Ty... nikdy jsi nechtela, abych pro tebe kouzlil."

"Ne," souhlasí. "V tomto směru si vystačím sama – a magie by se neměla stát předmětem pochybných obchodů nebo pletich."

Ona chvíli stojí naprosto mlčky. Pak se pohne, dojde k ni, klekne se před ni a položí jí hlavu do klína.

"Ach, drahý," vypadá zaraženě, ale pak mu položí ruku na hlavu, cítí její dotyk, jemný. "To je milé, děkuji."

"Ty mi rozumis," rekne on tise "Porad jsem cekal, kdy me zacnes nutit pouzivat magii pro tebe. Myslel jsem, ze stale jeste nejsem dost dobry, ale je to jen otazkou casu..."

"Ne, drahý," usměje se. "Bylo by to stejné, i kdybys byl třeba velemág. To, co člověk dělá z touhy srdce, tak jako ty, by nemělo být zneužito k takovým věcem – a až se rozhodneš použít magii pro někoho jiného, bude to TVÉ rozhodnutí, ne výsledek nátlaku."

On zavře oči, vypadá, že z něj spadnul ohromný balvan, uvolní se. "Alespon nekdo to vi," zamumla.

"Tušila jsem to od chvíle, kdys mě poprvé požádal o knihy a neměj obavy, tvé rozhodnutí v tomto směru kdykoliv podpořím."

On zvedne hlavu. "Udelas pro mne neco?"

"Ano?" usmívá se, ale tak nějak jinak než obvykle.

"Mohla bys... to není tak, že bych otci nechtel pomoct nikdy. Ale bojim se, ze mne zaplete do svych intrik a udela ze mne sveho sice tezce, ale postradatelneho pesaka. Ja na to nemam, nemam na to, abych prohledl jeho plany a nezapletl se do nich. Ale ty ano. Mohl bych mu rict, ze jsi mi zakazala carovat, krome vyuky bez tveho souhlasu? Aby musel prijít za tebou... minimalne ho to odradi od vymysleni malichernosti. A u vetsich veci mi aspon vysvetlis, co se deje... slo by to?"

Přikývne, lehce se usmívá. "S radostí drahý. Pokud mi OPRAVDU důvěřuješ natolik..."

vynasnažím se tě nezklamat."

On se začne široce usmívat. "TY jsi mne neprodala. Jo, idelani manzelstvi bych si predstavoval jinak, ale neprodala jsi mne. On jo. A bych bych vazne idiot, kdyby mi nedoslo, ze to muze udelat podruhe."

Ona přikývne. "Ano. Tvůj otec je především král. Má to v krvi už příliš hluboko, aby se toho dokázal zbavit – je pravděpodobné, že kdyby OPRAVDU musel, udělal by to. Právě tak je pravděpodobné, že kdybych na tom tenkrát vážně trvala, tvoje sestra by nakonec opravdu skončila na mém oltáři, s jeho svolením – a já bych mohla očekávat pomstu, jakmile by naše spojenectví nepotřeboval."

On přikývne "Ja to tusim. A kdyz se podivam pod to ponizeni a vztek na tebe, proste mam pocit, ze ty se mne nezbatis. Ze ja se te nezbatim do konce sveho zivota, a i kdyz bych svobodu vital, je to jakasi... jistota."

"Tak to je," přikývne vážně. "Absolutní svoboda znamená absolutní samotu. A čím méně jsme sami, tím méně svobody máme, taková je cena."

"To... mne nenapadlo."

"Nic na světě není zadarmo, drahý."

On si povzdechne "Mam o cem premyslet. Ted si pujdu lehnout a zitra budu hrat spraskaneho psa, jak jsi mi hrozne vynadala, ze caruju a zakazala mi to."

Zašklebí se. "Dohodnuto, drahý!"